

သိုးဆောင်း
အကြံချမှန်

"ဒီဘဝဒီခန္ဓာ ရပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်မမှာ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ် ...၊ ကျွန်မရဲ့ လုပ်အားစစ်စစ်နဲ့ တစ်ရာ့ရှစ်တောင် ဉာဏ်တော်အမြင့်ရှိတဲ့ စေတီကြီးတစ်ဆူ တည်ချင်တယ် ...၊ စေတီတော်ကို ထီးတော်တင် ရေစက်ချပြီးချိန်မှာ ဘဝအဆက်ဆက်က ကျွန်မနောက် ကပ်ငြိလိုက် ပါလာတဲ့ အထုံပါရမီ ဝဋ်ကြွေးအားလုံး ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ သာ ကျေပါစေတော့ရယ်လို့ တစ်ရာ့ရှစ်ကြိမ်တိတိ ဆုတောင်းချင်မိတယ်"

"အင်း"

"အဲဒီရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဖို့ အတွက်လည်း ကြုံလာသမျှ ဒုက္ခအားလုံးကို ရင်စည်းခံဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်... .."

"ဆုတောင်းပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ"

"အဟင်းဆုတောင်းပြီးရင် ပြီးပြီပေါ့"

"အဲ့လောက်လည်း မွန်းကျပ်ခံစားမနေပါနဲ့ ယမင်းသူဇာ၊ မင်းလို ပါရမီမျိုးက ကမ္ဘာလောကက အမျိုးသမီး အယောက်တစ်သောင်း အကြိမ်တစ်သောင်း ဆုတောင်းလည်း ပြည့်တတ်မှာ မဟုတ်တဲ့ ပါရမီမျိုးပါ"

"အင်း...ကျွန်မကတော့ ဆုတောင်းမှားခဲ့တယ် ထင်တာပါပဲ"

အပိုင်း(၁)

I

အလွန်တရာမှ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှသော မနက်ခင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည် ။ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်သို့ မနက်ခင်း လင်းရောင်ခြည် နွေးနွေးက ပြေပြေလေး ထိုးကျပေးနေသည် ။ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် သစ်ကြီးဝါးကြီး ပေါရာအရပ်မို့ ဘာသာဘာဝ တွန်ကျူးနေကြသော ကျေးငှက်သာရကာတို့ ၏ နှုတ်ခွန်းဆက် တေးသီသံများကိုလည်း ဟိုမှ သည် မှ ကြားနေရသည် ။

ကွေ့ကောက်သော လမ်းလေးမှ တစ်ဆင့် တောင်ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်သို့ လူငါးဦး တရွေ့ရွေ့ တက်လှမ်းနေသည် ။ တကယ်တော့ လမ်းဟု ပင် ပြောရန်ခက်သော လူသွားလမ်းလေး တစ်ခုပါ။ နှင်းရည်လူးနေသော အမှိုက်သရိုက်များ ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ၊ သတိထား သွားလာနေရသည့် မြေသားချိုင့်ခွက်များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းမှန်း သိသာ

လွန်းလှပါ၏။

ဦးဆောင်သူက အသက်(၅၀)အရွယ် လူကြီးတစ်ဦး၊ အပြင်အဆင် အရပ်အမောင်းအရ ဒေသခံတစ်ဦးဖြစ်မှန်း ငြင်းဖွယ်မရှိ၊ နောက်မှ လေးဦးမှာ တော့ အနည်းငယ် ထူးခြားပါသည်။ ။

အသားအရေနှင့် ဝတ်စားပုံများ အရ ဒေသခံမဟုတ်တာတော့ သေချာသည် ။ ပြီးတော့ ခရီးဆောင်အိတ် ကိုယ်စီကို ကျောမှာ ပိုးထားသည့်အပြင် ရှေ့မှ လျှောက်နေသူ နှစ်ဦးမှာ ကင်မရာများကိုပင် လည်မှာ ဆွဲထားသေးသည် ။ ပုံစံများ အရ ခရီးသွားများ လိုလို (သို့) လေ့လာရေး ထွက်လာသော ကျောင်းသားများ လိုလို၊ ပို၍ ထူးခြားသည် က လေးဦးအနက် သုံးဦးမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်နေခြင်းပင်။

မနက်ခင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားလေးများ နှင့် ရင်ပေါင်တန်း လျှောက်လှမ်းနေရသည် မို့ မိန်းကလေးမှာ အနည်းငယ် ပင်ပန်းနေပုံရသည် ။

တောင်ပတ်လမ်းလေးအတိုင်း ငါးဦးသား တက်လာရင်းမှ ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် ကြာတော့

ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်လှမ်းနေသူ လူကြီးမှာ ခြေစုံကို ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရှေ့တူရူကို လက်ညှိုးထိုးကာ တစ်ခွန်းဆိုသည် ။

"ဝေဠုဝတီ မင်းသမီးရဲ့ စံနန်းဆောင်ဆိုတာ ဟောဒါပဲ"

ကင်မရာလွယ်ထားသော ဖြူဖြူသွယ်သွယ် လူငယ်လေးမှာ ရှေ့သို့ အမြန်တိုးထွက် လာပြီး ညွှန်ပြရာကို ဂရုထားကြည့်လိုက်၏။

"ဪ ..."

ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ကောင်းလေစွ၊ သက္ကရာဇ်တို့
တိုက်စားဝါးမျိုးမှုကြောင့် စံနန်းဆောင်က ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးကာ
နေချေပြီ။ သို့သော် ...သူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ထုထည်မှာ
မပျောက်ပျက်သေး၊ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေသည့် ကြားမှ ပင်
အလှတရားက ကျန်နေသေးသည် ။ ရှေးကျသည် ဆိုတာထက်
ကြည့်နေရင်းနဲ့ အလိုလို လွမ်းမောလာရသည့် တည်ဆောက်မှုမျိုးပါ။

"တော်တော်ကြီးကို အိုဟောင်းနေပြီပဲ၊ သူ့သက်တမ်း
ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဗျ"

ဂျင်းဘောင်းဘီစုတ်ဖွားနှင့် တီရှပ်အမည်းတစ်ထည်ကို တွဲဝတ်ပြီး
မုတ်ဆိတ်မွေး ရေးရေးထားသော လူငယ်က မေးလာသည် ။

"ခန့်မှန်းခြေ နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)အထက်ပေါ့ ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း
အတိအကျတော့ မသိဘူး"

တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပင်၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်းမရှိသော
တန်ဖိုးတိုင်းတာမရသည့် ရှေးဟောင်းလက်ရာကြီးကိုပဲ မြင်တွေ့ရလို့
လား ... တောတောင်လျှိုမြောင်တို့ အလယ်တွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသော
ခံစားမှုကြောင့်လားမသိ၊ လေးဦးသား၏ ရင်တွင်းမှာ
ဝမ်းနည်းစိတ်လိုလို၊ လွမ်းမောစိတ်လိုလိုကို ခံစားရသည် ။

မင်းသမီးတစ်ပါးရဲ့ စံနန်းဆောင် ဖြစ်သည် ကြောင့်
အုတ်ရိုးမြင့်မြင့်များ ၊ ခန့်ညား ဝင့်ထည်သော တံခါးကြီးများ ၊
အစောင့်အကြပ်ပေါင်း များ စွာဖြင့် တစ်ချိန်က စည်ကားဝန်းရံခဲ့မည်
ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့

ပြိုကျပျက်စီးနေသော အုတ်ရိုးအဆွေးအမြည့်များကိုသာ
တွေ့ရသည်။ ။ ဝင်ပေါက်မှာ လည်း ဟာလာဟင်းလင်း

ခန့်မှန်းရသလောက် လက်ရာက ပုဂံခေတ်လောက်
ရှေးကျပုံမရသော်လည်း အမြင်မှာ တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ ။

ဒါကြီးကို ဟိုတယ်ပြန်ဆောက်မှာ ဆိုတော့ နှမြောတော့
နှမြောစရာကြီးပျ၊ နော် ဆရာ"

ဂျင်းဘောင်းဘီစုတ်ဖွား လူငယ်မှ ပင် ဆရာဟု ဆိုသော
လူတစ်ဦးကို ဦးတည် ပြောဆိုလာသည်။ ။ ဆရာအခေါ်ခံရသည့်သူမှာ
သူတို့ လေးဦးထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး
ရှုပ်အကျီလက်ရှည်နှင့် ရခိုင်ပုဆိုးကို သေသေသပ်သပ်
ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဖိုင်တွဲအချို့ကို လက်တွင် ပိုက်ကာ ဥပမိရုပ်မှာ လည်း
တည်ငြိမ်ကာနေသည်။ ။

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ငါတို့ က ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတဲ့ သူ တွေမှ
မဟုတ်တာ၊ သူဌေးက ဆောက်ဆိုတော့လည်း ဆောက်ရုံပေါ့၊ ဒါနဲ့
ဒီစံနန်းဆောင်နဲ့ တောင်ကုန်းကြီးကို အရင်က ရှမ်းစော်ဘွားကြီးတစ်ဦး
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာဆို ပျဟုတ်လား ဦးစောမောင်"

ဦးဆောင်တက်လှမ်းလာသူ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်လံပြသပေးသူ
ဒေသခံ လူကြီးအမည်မှာ ဦးစောမောင် ဖြစ်လေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်...စပ်ဆိုင်ဖ ပိုင်တာ၊ ကြားဖူးလား စော်ဘွားကြီး
စပ်ဆိုင်ဖဆိုတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးလေးဆယ်လောက်
မြောက်ရှမ်းတစ်ခွင်မှ စပ်ဆိုင်ဖကို မသိသူ မရှိလောက်ဘူး၊
ကောင်းသတင်းရော ... မကောင်းသတင်းရောနဲ့
နာမည်အတော်ပေါက်ခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီးပေါ့ ၊ ကျုပ်အထင် လွန်ခဲ့တဲ့

ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်လောက်က စပ်ဆိုင်ဖကိုယ်တိုင် နေဖို့ ဆိုပြီး တပည့်တပန်းတွေနဲ့ ရောက်လာသေးတယ်။ ဒါကြီးကို ပြင်ဆင်ကြဖို့ ဒီနယ်က တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ တောင် ညှိနှိုင်းခဲ့ ကြသေးတယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး အဲဒီအစီအစဉ်က အကောင်အထည် ပေါ်မလာဘူး။ ခု... မောင်ရင်တို့ သူဌေးက စော်ဘွားစပ်ဆိုင်ဖဆီက ဒီနေရာနဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကို ပြန်ဝယ်လိုက်တာထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ...ဟုတ်တယ် သူဌေးဆီက ကြားခဲ့တာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ"

ဦးစောမောင်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြသည်။ ။

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက"

"ဟုတ်ပါ့၊ ဗျို့ ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း စံနန်းဆောင်ရောက်ဖို့ လောနေတာနဲ့ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခုမှ မိတ်ဆက်ရတယ်။ ကျွန်တော်က သက်ဦးပါ။ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး အကောင်အထည် ပေါ်လာဖို့ အစမှ အဆုံးတိုင် တာဝန်ယူထားရတဲ့ Project manager ပေါ့ ၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်လက်ထောက် စိုးကျော်တဲ့"

ဂျင်းစုတ်ဖွားနှင့်လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးပြသည်။ ။

"ဟို ကင်မရာလွယ်ထားတဲ့ ညီလေးက ဒီမှာ ဆောက်လုပ်မယ့် ဟိုတယ်ကြီးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဒီဇိုင်းပုံကြမ်းတွေ ရေးဆွဲပေးဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာလေးပါ ၊ နာမည်က စစ်ညီတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျ"

စစ်ညီဆိုသော ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အင်ဂျင်နီယာလေးက

လူငယ်ပီပီရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ။

ဦးစောမောင်ကို

မန်နေဂျာသက်ဦးက တစ်ဦးတည်းကျန်တော့သော မိန်းကလေးကို
ထပ်မံမိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပြင်သည်။ ။

"ဟိုညီမလေးက"

"ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ နာမည်က စိမ့်တဲ့ "

"စိမ့်"

စစ်ညီရဲ့ စကား ဆုံးဆုံးချင်း ထွက်လာသော နာမည်တီးတိုး
ရေရွတ်သံသည် ကား ဦးစောမောင်ထံမှ မဟုတ်၊ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်
စိုးကျော် နှုတ်ဖျားမှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရာမှ စစ်ညီ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့
စိုးကျော်က ဘာရယ်မဟုတ် အားနာသလို ပြုံးပြသည်။ ။

"ကျွန်မနာမည်က စိမ့်ပါရှင် ကိုညွှီကိုကူဖို့ လိုက်လာတာပါ"

ဦးစောမောင်ကတော့ လူကြီးပီပီ အသိမှတ်ပြုသလို
ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ။ ပြီးတော့ စံနန်းဆောင်ကြီးရှိရာဆီသို့
သိမ်ငယ်စွာ လှမ်းကြည့်ရင်း.....

"ဟို တယ် ဆောက် မှာ ဆိုတော့ ဒီနန်းဆောင်ကြီးကို ဖျက်ရမှာ
ပေါ့နော်"

မန်နေဂျာသက်ဦးက ဖာဖာထေးထေး ဝင်ပြောသည်။ ။

"တရားသေတော့လည်း ပြောလို့ မရပါဘူး၊ နန်းတော်ရာဟောင်းနဲ့
လည်း နီးတာဆိုတော့ နိုင်ငံခြားခရီးသွားတွေကို ဆွဲဆောင်တဲ့ အနေနဲ့

နန်းဆောင်ကြီးကို ရှေးမူမပျက်ပြင်ဆင်ပြီး ဟိုတယ် လုပ်ဖြစ်ရင်လည်း လုပ်မှာပါ။ နေရာဒေသနဲ့ ဈေးကွက်အခြေအနေအရ အထက်လူကြီးတွေဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ လည်း အကုန်ဖျက်ပြီး အသစ်ဆောက်ရမှာပေါ့"

"အင်း....နိုင်ငံခြား ခရီးသွားတွေတော့ ဒီဘက်အရောက်များတယ်။ နန်းတော်ရာဟောင်းနဲ့လည်း နီးတာကိုး၊ နောက်ပြီး ဒီကုန်းပေါ်ကကြည့်ရင် တစ်မြို့လုံးကို စီးမြင်နိုင်တယ်လေ"

ဦးစောမောင်ပြောမှ ပင်လေးဦးသား နောက်လှည့်ကြည့်မိကြသည်

။

ဟုတ်၏၊ သူတို့ မျက်နှာမူရာရဲ့ တောင်ဘက်အရပ်ဆီမှာ မြူခိုးဝေနေသော မြို့လေးနှင့် မှန်ပျံ့ဖြစ်ပြင်ကျယ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်

။

"နန်းတော်ရာက ဟိုမှာလေ"

မြောက်ဖက်အရပ်ဆီမှာမှ သစ်ပင်ဝါးပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ ပြာသာဒ်၊ ပြအိုး၊ အပြောက်အမွမ်းများဖြင့် ထီးဟန်နန်းဟန် အပြည့်ရှိသေးသော နန်းတော်ရာဟောင်းကို မြင်ရသည်။ ။

"ဒီဝေဠုဝတီ စံနန်းဆောင်ကြီးကိုသာ ဖြူပစ်ရင်တော့ တော်တော်ကို နှမြောစရာ ကောင်းမှာဗျာ၊ သို့ပေတည့် လက်ရာမပျက်ထားပြီး ဟိုတယ်ဖွင့်ဖို့ ကလည်း လွယ်တော့ မလွယ်လှပါဘူး"

ဦးစောမောင်က တစ်ဦးတည်းပဲ ပြီးသလိုလိုဖြင့် ခေါင်းကိုညိတ်ကာဆိုသည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလိုမျိုး

ဦးစောမောင် မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် လေးနက်သွားသည် ကိုလည်း
မြင်ရသည်။ ။

"အင်းမလွယ်ပါဘူး"

ပြီးတော့မှ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း

"ကဲပါ၊ အချိန်လေးရှိတုန်း ခင်ဗျားတို့ ကို နန်းဆောင်အတွင်းထဲ
အထိ လိုက်ပြပေးခဲ့မယ်လာ"

ပြောပြောဆိုဆို ဦးစောမောင်က ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့်
ပြိုကျနေပြီဖြစ်သော အုတ်ရိုးဝင်းကြီး၏ အလယ်ဝင်ပေါက် နေရာသို့
ဦးဆောင်ဝင်သွားသည် ။ ဘာမှန်းမသိ သူတို့ လေးဦးလည်း
တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ကာ နောက်မှ သွက်သွက်လိုက်ဝင်ရသည် ။

စံနန်းဆောင်နှင့် နီးကပ်လာချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း
သတိထားမိလာသည် က ထုထည် အခိုင်အမာဖြင့်
တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုပါပင်၊
ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)ကျော်ကို
ဖြတ်သန်းအန်တုနိုင်လာသည် ထင်၏။

ထူးခြားသည် က နန်းဆောင် ဒုတိယထပ် မျက်နှာစာဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်သည့် လေဟာပြင် နေရာတစ်ခုပါ။ လေသာဆောင်ဟု ပဲ
ဆိုရမည်လား... အနားယူဆောင်ပေပဲလား (သို့) အခြားအဓိပ္ပာယ်
တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာလား မပြောတတ်၊
မြင်ဖူးသမျှ လေသာဆောင်တိုင်းလိုလိုမှာ တော့ အမိုးမပါလျှင်တောင်
အကာတော့ ပါသည် ချည်းပင်။

ယခုမြင်ရသော လေသာဆောင်က အမိုးမပါ အကာမပါ ၊

အုတ်ရိုးလေးခုကိုတော့ ထောင့်လေးထောင့်မှာ စိုက်ထူထားသည် ။
ထိုလေသာဆောင်အောက်မှာ မှ နန်းဆောင်ဝင်ပေါက်။

အုတ်ကပ်ပင်တို့ အင်အားကြီး ပေါက်ရောက်နေသည် ဖြစ်ရာ
န န်း ဆော င် တို င် လုံး များ မှာ သစ်မြစ်နွယ်များ ၏
ဝါးမျိုအုပ်စိုးထားခြင်းကို ခံနေရ၏။ ရေညှိရောင်ဝနေသော အင်္ဂတေ
အုတ်သားတို့ မှာ လည်း ဟိုမှ သည် မှ ကျနေသည် ။
ပြတင်းအလင်းဝင်ပေါက်တို့ ၌ ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ ဆိတ်သုဉ်းကာ
တချို့နေရာများ တွင် အတွင်းအုတ်သားများ ပါ
ကျိုးပဲ့ကြွေမှုကာနေပါသည် ။ အဆောက်အဦ နံရံတစ်လျှောက်
အက်ကွဲကြောင်းကြီးများကိုလည်း အများ အပြားတွေ့ရသည် ။ ။

ဒီအတိုင်းဆိုပါက ရှေးလက်ရာမပျက် ပြုပြင်တည်ဆောက်ဖို့ ရာ
သိပ်လွယ်လှမည်မထင် ...

နန်းဆောင်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့ အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်
ခံစားလိုက်ရသည် ကား..... ။

"အေးချမ်းလိုက်တာဗျာ ..."

မန်နေဂျာသက်ဦးထံမှ ထွက်လာသော စကားဖြစ်သည် ။

"ဟုတ်ပါ့ဗျာအမောတွေတောင် ပြေသွားသလိုပဲ"

စိုးကျော်က ထပ်မံအတည်ပြုလာပြန်၏။

အမှန်က သူတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် အမှိုက်သရိုက်နှင့်
အမည်ခေါ်ရန်ခက်သည့် အညစ်အကြေးများ ၊ အုတ်သားအကျိုးအပဲ့များ
၊ စိုစွတ်အောက်သိုးသော အနံ့အသက်များ လှိုင်လှိုင်ထွက်နေသည့်
အခန်းကျယ်တစ်ခုပါ။ မျက်မြင်အခြေအနေအရ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ

တစ်ကွက်မှ မရှိသော အခင်းအကျင်းဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်
သာယာနေပြန်သည် ။

ဦးစောမောင်က...

"ရှေးလူကြီးတွေက ဒီနေရာကို ဝေဠုဝတီ ဧည့်ခန်းဆောင်လို
ပြောကြတယ်၊ နောက်ပြီး အောက်ထပ်မှာ မင်းသမီးရဲ့
ချိုးရေသုံးဆောင်၊ နံ့သာဆောင်၊ ပွဲတော်တည်ဆောင်တွေ ရှိတယ်တဲ့ ၊
အပေါ်ထပ်မှာ က လက်ဖက်ရည်သုံးတော်ဆောင်၊ အနားယူဆောင်၊
အိပ်ဆောင်တွေရှိတယ် ပြောတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတော့
ဒီခန်းဆောင်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အောက်ထပ်အခန်းတွေက ကျုပ်တို့
ကလေးတွေ အတွက် ဆော့စရာ ဘုံနန်းကြီးပေါ့ ဗျာ"

မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာပီပီ လက်ရာနှင့် တည်ဆောက်မှုပုံသဏ္ဌာန်ကို
ကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိသည် က စစ်ညီ။ အနီးကပ်ကြည့်မိတော့မှ
လက်ရာသည် ရှေးဆန်လွန်းသည် လည်း မဟုတ် ဆန်းသစ်သည်
လည်း မဟုတ်၊ ထူးခြားသည် က နေရာအခင်းအကျင်းနှင့်
ပစ္စည်းအထားအသို၊ အခန်း ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် အလင်းပေးပုံ၊
ပြင်ပအလင်းကို လက်ခံပုံသဘောတရား၊ နှစ်ပေါင်းရာချီ ကြာမြင့်ပြီ
ဖြစ်သော်လည်း အင်ဂျင်နီယာအမြင်ဖြင့် သူသိလိုက်သည် က ဘက်ညီမှု၊
တချို့နေရာများ တွင် ဘက်ညီမှုကို စနစ်တကျ ချိုးဖောက်ထားမှု
"တည်ဆောက်ပုံက တော်တော်တော့ ဆန်းပြားတယ်"

"အချိန်ပေးပြီး လေ့လာနိုင်ရင် ဒီထက်ဆန်းပြားတာတွေ
အများကြီးထပ်တွေ့ရမှာ ပါ"

ဦးစောမောင်စကားကို စစ်ညီ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံမိသည် ။

ပြီးတော့ မနေနိုင်စွာ တစ်ခွန်းမေးလိုက်မိ၏။

"ဝေဠုဝတီဆိုတာ ဘယ်လိုအမျိုးသမီး မို့လို့ လဲဗျာ"

"နှစ်ပြည်ထောင် စစ်ဖြစ်မယ့်အရေးကြောင့်
မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် မဖြစ်မနေ ချီးမြှင့်မြှောက်စားလိုက်ရတဲ့
ပါရမီရှင် အာဂအမျိုးသမီးပေါ့ကွာ၊ ကဲပါအဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။
ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်ရှိတုန်း ခင်ဗျားတို့
လည်း လေ့လာစရာရှိတာ လေ့လာကြပါဦး၊ ကျုပ်လည်း ရွာပြန်ပြီး
ခင်ဗျားတို့ အတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါနဲ့
ရွာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိရဲ့ လား။"

လေးဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း ဒေသစိမ်း ဖြစ်လေတော့

"ခု ...ကျုပ်တို့ တက်လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း ကုန်းလေးကို
ပြန်ဆင်းသွားရင် အခြေမှာ ညာဘက်ကို ချိုးဝင်ရတဲ့ လမ်းလေးရှိတယ်၊
အဲဒီအတိုင်း ငါးမိနစ်လောက်လျှောက်ခဲ့ ...၊ အနီးဆုံးမြင်ရတဲ့ အိမ်က
ကျုပ်တို့ လေးအိမ်စုရွာရဲ့ ပထမဆုံးအိမ်ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်ရဲ့ မလား။"

မန်နေဂျာသက်ဦးက အဆင်ပြေကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"အဲလိုဆိုရင် ကျုပ်သွားပြီ ခင်ဗျားတို့ အတွက် တောကြက်သား
အရေသောက်လေး ရွာကို ချက်ခိုင်းထားလိုက်မယ်"

ဦးစောမောင်က သူတို့ ကိုထားခဲ့ပြီး နန်းဆောင်တွင်းမှ
ထွက်ခွာသွားသည် ။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်းသွားသော ဒေသခံ၏
ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး လေးယောက်သား လတ်တလော
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ အားလုံးက ဧည့်သည် ...

ပြီးတော့ ဒေသစိမ်း ပတ်ဝန်းကျင်စိမ်းမှာ ၊
စံနန်းဆောင်ကြီးကလည်း သူတို့ တွက် အစိမ်းသက်သက်...

နောက်ဆုံးတော့ စစ်ညီ သက်ပြင်းကိုချပြီး နီးစပ်ရာ နံရံတစ်ခုမှာ
ဖင်ထိုင်လိုက်သည် ။ အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်လာရသည့်အပြင်
တစ်ညလုံး ကားစီးလာရမှုကြောင့် သူ ပင်ပန်းနေပြီလေ။ စိမ့်ကလည်း
သူ့ နံ ဘေး မှာ ဝင် ထိုင်သည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးထိုင်တော့
မန်နေဂျာသက်ဦးတို့ ဆရာတပည့်လည်း ကျောပိုးအိတ်တွေပစ်ချရင်း
မလှမ်းမကမ်း နေရာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည် ။

တကယ်တော့ အချိန်က ခဏလေးပါ။ နာရီလက်တံနှင့် တွက်လျှင်
လက်ဆယ်ချောင်းပင် မပြည့်လိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ထိုခဏလေးအတွင်းမှာ ပင်
အဆောက်အဦကြီး၏ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာကို စိမ့်က
စတင်ဖမ်းမိလိုက်ပါ ။

"ကိုညီ...ဟိုနေရာလေးကိုကွက်ပြီး အလင်းထိုးကျနေပုံကို
ကြည့်ပါဦး"

"ဟင် "

စစ်ညီ အလိုလို မတ်တတ်ရပ်မိသွားပါသည် ။ ပင့်ကူပိုးအိမ်များ ဖြင့်
ရှုပ်ထွေးညစ်ပတ် နေသည် ။ အောက်ဘက်မှာ လည်း
အုတ်သားအဆင့်ဆင့်များ ဖြင့် အခိုင်အမာ ပုံဖော်ထားသည် ကို
တွေ့ရသည် ။

ဘုရားပလ္လင်တော့ မဟုတ်တန်ရာ၊ အလင်းကွက်ပြီး ထိုးကျနေသည်
ကား ထိုပလ္လင်လိုလို ကျောက်စားပွဲလိုလို ခုံမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်မှာ

သွက်သွက်လျှောက်ရင်း ထိုအပေါ်သို့ စစ်ညီ လွှားခနဲ

ခုန်တက်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ အလင်းကွက်က သူ့ ခြေအစုံမှာ လာစုသည် ။ ဒီတော့ အလင်းရောင် ဝင်ရောက်ရာ နေရာဌာနကို လေ့လာတော့ ...

"ဟင်"

နံရံအရှေ့၊ ဘေးဘယ်ညာ သုံးဘက်၏ နံရံတစ်ခုဆီမှာ ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ပြတင်းတံခါးတို့ အပြင် အပေါ်ဘက်အရပ်ဆီမှာ အလင်းဝင်ပေါက် တစ်ပေါက်စီ ရှိနေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအလင်းပေါက်များက နံရံတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကွာအဝေး အနိမ့်အမြင့်မတူ

တစ်နေ့တာခရီးကို စတင်ရန် ထွက်ခွာလာသော နေလုံး၏ အရပ်အမြင့်နှင့် ပြင်းအားအရ သူ့ ခြေအစုံကို လာစုနေသော နေရာမှာ ဘယ်ဘက်နံရံဆီမှ ဖြစ်သည် ။ မကြာခင်အချိန်အတွင်း နေမင်းသည် ဘယ်ဘက်နံရံ အလင်းဝင်ပေါက်ကို ထားခဲ့၍ ဆက်လက် ခရီးထွက်ခွာပါလိမ့်မည်။ ။

အရှေ့ဘက်နံရံဆီ ရောက်ခဲ့ပါက နေလုံး၏ အရပ်အမြင့်သည် ဘယ်ဘက်နှင့် တူမည်မဟုတ်တော့၊ ထို့အတူ အရှေ့နံရံမှ အလင်းဝင်ပေါက်မှာ လည်း ဘယ်ဘက်နံရံမှ အလင်းဝင်ပေါက်နှင့် အကွာအဝေးမတူအနိမ့်အမြင့်မတူတော့၊ ညာဘက်နံရံဆီတွင် လည်း ထိုအတိုင်း နေမင်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော နံရံနှစ်ဖက်နှင့် သူ့ဆီမှ အလင်းဝင်ပေါက်သည် တူမည် မဟုတ်တော့ပါ။

ဒါဟာ ဘာသဘောလဲ။

သူထင်တာ မမှားဘူးဆိုပါက ဝင်ပေါက်အားလုံးမှ ထိုးကျလာမည့် အလင်းရောင်သည် သူ ရပ်နေရာ အရပ်ဆီသို့သာ ...

အလင်းဝင်ပေါက်တွေရဲ့ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြား အကွာအဝေးမှာ
အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိနေတာလား။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စဉ်းစားသွားရာမှ စစ်ညီ
အောက်ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း.....

"စိမ့်ကိုယ်တို့ နန်းဆောင်အပြင် ထွက်ကြည့်ရအောင်"

ထိပ်ထား ... သို့

သူမဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်၊
မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ ရှိသင့်တဲ့ အပြင်အဆင်၊ အရပ်အမောင်း၊
အရယ်အပြုံး၊ အလှအပတွေ အားလုံးလည်း ပြည့်စုံတယ်။
ဒါပေမဲ့ အရင်ဘဝက ဆုတောင်းမှားခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ ၊
အလွန်အလွန် ရှားပါးသော
ကံထူးသူ အချို့မှာ သာ ရရှိနိုင်သော
ဘုရားပေး လက်ဆောင်တစ်ခုက သူရဲ့ စိတ်နဲ့ ခန္ဓာမှာ
အရိပ်တစ်ခုလို အုပ်မိုးလိုက်ပါနေတယ်။
တစ်ခါတစ်ခါ သူမဟာ ထိုလက်ဆောင်ကြောင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေသလို ...
တစ်ခါတလေတော့လည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာနေတတ်ပါတယ်။
ထိုလက်ဆောင်ကြောင့်ပဲ...

သူမကို အသုံးချပြီး လူတချို့ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသွားတယ်၊

လူတချို့ချွတ်ခြံကျအောင် ဆင်းရဲသွားတယ်၊

သူမကြောင့် လူအများကြီး ပျော်ခဲ့ရသလို

သူမကြောင့်ပဲ လူတွေအများကြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်၊

ခက်တော့လည်း ခက်တယ်

ဆုတောင်းဆိုတာမျိုးက ကာလ၊ ဒေသ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ကုသိုလ်

စတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့ရင် မလိုအပ်ဘဲ

အင်အားကြီးသွားတတ်ကြောင်း စောစောစီးစီးတည်းက သူမ

ရိပ်မိခဲ့ဖူး ကောင်းတယ်လေ။

(a)

တစ်နှစ်တစ်ခါ ငရဲရှာ လူ့ရွာဘုရားပွဲ ဆိုတဲ့ စကားကို
ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက နန်းနွယ် ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါဟာ
ဘုရားပွဲတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ နေထိုင်ရာ သုဇ္ဈဒီပတိုင်းကို
အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်တဲ့ ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်
မွေးနေ့ အလှူတော်ပွဲကြီးပါ။

ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်ကြောင့် နေပြည်တော်မှ စပြီး
တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးကို အပျော်တွေ ကူးစက်နေကြတယ်၊ သူတို့

နေထိုင်ရာ အဆောလတ်မြို့လေးဟာလည်း ရွှေနန်းရှင်ကို
အမှူးထားပြီး ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေနဲ့ ခြိမ်းခြိမ်းသဲ စည်ကားလို့ ပေါ့၊
သုံးရက်နဲ့ သုံးညတိုင်တိုင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး ကျင်းပနေကြတယ်လေ။

မျက်စိတစ်ဆုံး ရှည်လျားတဲ့ ပွဲဈေးတန်းတွေ၊ ဧရာမ
ပန်းချီကားကြီးတွေနဲ့ ချိတ်ဆွဲ ကြော်ငြာထားတဲ့ ဇာတ်သဘင်တွေ၊
မြေဝိုင်းကဇာတ်တွေ၊ မုန့်ဆိုင်တန်းတွေ၊ မပါမဖြစ် သေရည်ဆိုင် နဲ့
လောင်းကစားဝိုင်းတွေ... စတာ စတာတွေနဲ့
အဆောလတ်တစ်မြို့လုံးက ညဉ့်ဦးယံ မတိုင်မီကတည်းက
ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေပါပြီ။

ဒါဟာ မကြုံစဖူး ထူးကဲလှတဲ့ ပွဲတော်ကြီးကို အဆောလတ်
မြို့သူများများ ဝင်ရောက် ဆင်နွှဲလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သလို...
ပွဲငတ်နေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ငတ်ဆို သူတို့ သုဇလ္လဒီပ
တစ်တိုင်းလုံးက ပျော်ပွဲပွဲ နည်းလှတယ်လေ၊ အနီးအနား
ဒီ ပ ခြောက် တိုင်း မှာ တော့ အပျော်တွေပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်
အကျိုးရလဒ်ကတော့ တိုင်းပြည်မှာ လူပေါ့ လူပျော့တွေ များ
လာတာပါပဲ။

သိပ်မဆိုင်လှဘူး ထင်ရပေမယ့်လည်း ‘ဒီပ’ ခုနစ်တိုင်းကို
ယှဉ်ကြည့်ရင်တော့ သိသာနိုင်ပါတယ်။ ပထဝီအနေအထားအရ သူတို့
နေထိုင်ရာ၊ သုဇလ္လ ဒီပတိုင်း အနီးဝန်းကျင်မှာ

ကက္ကဒီပ၊ ဝဏ္ဏဒီပ၊ နရဒီပ၊ ရတနဒီပ၊ ဇေယျဒီပ၊ စူဠဒီပ ဆိုပြီး ‘ဒီပ’
ခြောက်တိုင်း ရှိနေပါတယ်။ သူတို့ သုဇလ္လဒီပတိုင်းသာပါရင် ‘ဒီပ’
ခုနစ်တိုင်းပေါ့၊ ခုနစ်တိုင်းအနက် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊
ပညာ ရေး တွေ မှာ သူတို့ သုဇလ္လဒီပတိုင်းက အားလုံးထက်

သာလွန်နေတာတော့ ငြင်းမရပါဘူး။ ဒါဟာလည်း အုပ်ချုပ်သူတွေရဲ့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိမှုနဲ့ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင် ပေးမှုတွေကြောင့်လို့ပဲ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ကိုယ်တိုင် ကောင်းမွန်သော အခြေခံတွေနဲ့ တည်ဆောက်လိုမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း ဘာပဲပြောပြောပါ လူတွေ အပျော်အပါး မက်တာတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အပြစ်တစ်ခုလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ လူဆိုမှ တော့ သွေးနဲ့ ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ်လေ၊ မွန်းကျပ်မှုတွေ ရှိနေသ၍ တော့ ထွက်ပေါက်ဆိုတာလည်း ရှိနေဦးမှာ ပါပဲ။

အခုလည်း အခါအခွင့်သင့်တုန်း ပျော်ရပါးရအောင် နန်းနွယ်နှင့် စောဖြူဟူသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ပွဲခင်းဘက်ဆီ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

"နန်းနွယ်ရေ လူတွေမှ အားကြီးပဲကွနော်၊ ငါတို့ အဆောလတ်တစ်မြို့လုံး ကုန်ငြိလားတောင် ထင်ရတယ်"

ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့ လူအုပ်ကိုကြည့်ပြီး စောဖြူက ဆိုလာတယ်။

"အေး... ဒီလောက်လူများ ဖြင့် တို့ မြို့မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

"ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ အရှိန်အဝါကလည်း ကြီးပေါ့ကွာ"

ဟုတ်ပါတယ် ဒါဟာ ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ ဘုန်းကံနဲ့ လည်း အများကြီး သက်ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ အဆောလတ်မြို့တင် မဟုတ်ပဲ တစ်တိုင်းပြည်လုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပြည်ထောင်စုအဆင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ဖြစ်နေတာကိုး။

စောဖြူကတော့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံး ပွဲဈေးတန်းကိုကြည့်ပြီး တောက်တခတ်ခတ် ဖြစ်နေလေရဲ့ ။

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးက ပုရွက်ဆိတ်အုံ တုတ်နဲ့ ထိုးထားသလို ရောင်းသံ၊
ဝယ်သံ၊ စနောက်သံနဲ့ ဇာတ်ရုံတို့ ဆီမှ ဆိုင်းသံဗုံသံများ ၊
မြေဝိုင်းကဇာတ်ဆရာတို့ ရဲ့ ဆိုသံ၊ ငိုသံစတာတွေနဲ့ ဆူဆူညံ့ကာ
တိုးမပေါက်အောင်ပါပဲ၊ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို
ခေါ်တာပဲဖြစ်မှာ လို့ နန်းနွယ်စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိတယ်။

တစ်နေရာရောက်တော့

အလွန်လှပတဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ပုံကို ဧရာမ
ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်အဖြစ် အသက်သွင်းကာ မြေမှာ
ဝါးနှစ်တိုင်ခတ်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနား ကြော်ငြာထားပါတယ်။
"ယမင်းသူဇာ" ဇာတ်သဘင်တဲ့ နာမည်ကြီး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့
ဖြစ်ဟန်တူပါရဲ့ ၊ လူတစ်ရပ်ကျော်တဲ့ ဝန်းထရံတွေခတ်ပြီးလည်း
အနောက်ဘက်မှာ ဇာတ်ရုံကြီးဆောက်ကာထားတယ်။ ဆိုင်းဆရာရဲ့
လက်စွမ်းပြသံ ဆန်းဆန်းကိုလည်း အတွင်းမှ ကြားနေရတယ်၊
လူဝင်တင့်တယ်မယ့် တီးကွက်တွေ ဖြစ်လောက်ရဲ့ ...

တကယ်လည်း တခြားဇာတ်အဖွဲ့တွေနဲ့ ယှဉ်ရင် ဒီအဖွဲ့ဆီ
လူတွေတဖွဲ့ဝင်နေကြတာကို မြင်ရတာမို့

"တို့ လည်း ဝင်ကြည့်ကြမလား စောဖြူ"

စောဖြူက တိုးဝှေ့ နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"နေပါဦးကွ... ခုမှ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ပွဲခင်းကို
စုံအောင်ပတ်ကြည့်ပါရစေဦး"

ဒါနဲ့ ပဲ သူတို့ နှစ်ဦး ဇာတ်ရုံရှေ့မှ ခွာကာ ပွဲခင်းဘက်ဆီ
ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပါတယ်၊ ခြေထောက်လေး နည်းနည်းညောင်းလာတော့

ထုံးစံအတိုင်း စောဖြူက ဗီဇပြလာတယ်။

"နန်းနွယ် သေရည်လေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက်
ဝင်သောက်ရအောင်ကွာ၊ ဒါမှ ဇာတ်ပွဲကြည့်တာ စီးစီးပိုးပိုးရှိမှာ "

သူ ငြိမ်ကာသွားတော့ စောဖြူက ထပ်ကွန့်တယ်။

"ပွဲလည်တယ်ဆိုတာလည်း သေရည်လေးနဲ့ မှ ဟန်ကျတာကွ၊
မဟုတ်ရင် မျက်စိညောင်း ခြေထောက်ညောင်းတာပဲ အဖတ်တင်မှာ"

"မင်းသောက်ချင်လည်း သောက်လေ"

ဒါနဲ့ ပဲ နှစ်ဦးသား သေရည်ဆိုင်တစ်ခုထဲကို ဝင်လိုက်ကြပါတယ်၊
မကြာပါဘူး သူတို့ ရှေ့ကို သေရည်အိုးနဲ့ အမြည်းတစ်ပန်းကန်
ရောက်လာ။ ရောက်မဆိုက် စောဖြူက တစ်ခွက်ခပ်ကာ
တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး...

"ရိုးခုမှ ပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်ကွာ"

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခွက်၊ သူကတော့ မကောင်းတတ်တာမို့
တစ်ခွက်ခပ်ပြီးတော့ပဲ ဇိမ်ဆွဲကာ သောက်နေလိုက်တယ်။ ထိုအချိန်မှာ
ပဲ နောက်ပိုင်းမှ အချင်းချင်းပြောနေကြသော စကားအချို့က
အားမစိုက်ပါပဲ နားတွင်းကို ဝင်ရောက်လာတယ်။

"ယမင်းသူဇာ... ယမင်းသူဇာနဲ့ နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာ
နာမည်ကြီးနေတာ ဒီညတော့ ကြည့်ခွင့်ကြုံပြီပေါ့ကွာ"

"တော်တော်လှလို့ လားဟ"

"ဟလှ၊ မလှ ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာက ပန်းချီပုံကိုပဲ ကြည့်လေကွာ
...."

ထို စ ဦး မှာ ပဲ နောက်တစ်ယောက်က အလေးလျှာလေးဖြင့် ဝင်ပြောတယ်။

" မဟုတ်ဘူး ... ယမင်းသူဇာ နာမည်ကြီးတာ လှလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အဆိုအက ကောင်းလို့ "

"မှားနေပြီ၊ မင်းတို့ မှားနေကြပြီ ယမင်းသူဇာ နာမည်ကြီးတာ လှ လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အဆိုအက ကောင်းလို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့ ကွ"

ပြာတာတာအသံဖြင့် ဝင်ပြောသော စကားစုအောက်မှာ အားလုံးငြိမ်သွားကြတယ်။

"သူ့ ရဲ့ မျက်လုံး၊ သူ့နှုတ်ခမ်း၊ သူ့ရဲ့ အဆက်အပေါက် အဲဒါတွေ အားလုံးက ရှာမှ ရှားပဲ ကိုယ့်လူတွေရ၊ ပြီးတော့ တစ်မျိုးပဲ ..."

"ဘာတစ်မျိုးလဲကွ"

ချင့်ချင့်ချိန်ချိန် စဉ်းစားလိုက်သလို ငြိမ်သွားပြီးကာမှ ...

"သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ကွာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ"

"အင်း....."

တိုင်ပင်မထားဘဲ စကားသံတွေ တိုးသွားလေရဲ့ ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားသလား မပြောတတ်ဘူး စကားသံကို ပီပီသသ မကြားရတော့ပဲ တိုးတိုးအုပ်အုပ် အသံအချို့သာ ကြားလာတယ်။
ခဏကြာတော့ ...

"ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ၊ ငါတော့ အဲလိုမိန်းကလေးမျိုး တစ်ခါမှ

မမြင်ဖူးပါဘူး"

ထိုစကား သံ နောက်မှာ မောမောပန်ပန်းနဲ့ သက်ပြင်းချသံတွေကို ကြားရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ပြာတာတာ အသံပိုင်ရှင်ကပဲ ဝင်ဆုံးဖြတ်သွားတယ်။

"မယုံရင် ဒီည ကြည့်ကြည့်ပေါ့ကွာ"

"ကြည့်မယ်ကွာ"

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဇာတ်စင်နဲ့ နီးတဲ့ နေရာရဖို့ တော့ လိုတယ်"

ဝိုင်းလေးက ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်မကြာပါဘူး ထိုင်နေသောလူငယ်တွေ ဆိုင်ထဲက အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြတယ်။ စောဖြူကတော့ ကိုယ့်အရှိန်နဲ့ ကိုယ်မို့ ထိုစကားတွေ ကြားမယ် မထင်မိဘူး၊ သူ့မှာ သာ ကြားရတဲ့ စကားနဲ့ မြင်ခဲ့တဲ့ ကြော်ငြာပန်းချီပုံကြောင့် ယမင်းသူဇာဆိုတာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်သွားတယ်။

သေရည်တစ်အိုးကုန်တော့ အချိန်က တော်တော်လင့်နေပါပြီ။

စောဖြူလည်း တော်တော်ထွေနေခဲ့ပြီ။

ဇာတ်ပွဲဝင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခြေလှမ်းတွေက လူဝင်များ ရာအရပ်ဆီ ဦးတည်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း နည်းပြီး သူတစ်ပါးဆုံးဖြတ်ချက်ကို အားကိုးချင်တဲ့ လူအချို့ကတော့ ဘယ်အရာမဆို သူများကောင်းရင် လိုက်ကောင်းပြီး... သူများ ညံ့တယ်ပြောရင်လည်း ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မနေပဲ ညံ့တယ် လိုက်လုပ်တတ်ကြတယ်။

ယမင်းသူဇာ ဇာတ်သဘင်ကို သူများကြည့်တိုင်း လိုက်ကြည့်မိလို့
ညံ့တယ် ပြောရင်လည်း ခံရမှာ ပါပဲ။

အမှန်တော့ သူ့အတွက် ကံဆိုးတဲ့ ညတစ်ညက
ထိုအချိန်ကတည်းက ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

(b)

အပြင်မှာ ညမွှေးပန်းတွေ အပြိုင်းအရိုင်း ပွင့်နေကြပြီ ထင်ပါရဲ့ ...၊
တကယ်တော့ သူဟာ သားရဲတွင်းထဲကို မျက်စိလည်လမ်းမှာ ပြီး
ရောက်လာခဲ့တာပါ။ သားရဲတွင်းရဲ့ သဘာဝကို နားမလည်ဘူး၊
အတွေ့အကြုံလည်း လုံးဝမရှိခဲ့ဘူးလေ။ သေချာတာကတော့
သူ့အသိအာရုံမှာ ညမွှေးပန်းရနံ့တွေ တကြူကြူ၊ မွှေးနေတာပါပဲ။ ။

ရုံပြည်ရုံလျှံထက်ပိုပြီး ရံကွဲမတတ်ကို ဇာတ်ပွဲကလူတွေ
တအားပြည့်ကျပ်နေတာ၊ သေချာလေ့လာကြည့်တော့
ရွှေပွဲလာပရိသတ်က မိသားစုတွေ၊ မိန်းမပျိုတွေ၊
သက်ကြီးပိုင်းတွေထက် ...သူတို့လို ပျိုရွယ်သူ အမျိုးသားတွေသာ များ
ပြားနေတယ်။ သေရည်ရှိန်ကြောင့် အများ စုရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ
သွေးကြွနီရဲနေကြတယ်။

တော်တော်ကို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်တိုးမှ ဇာတ်စင်နဲ့
မလှမ်းမကမ်းမှာ သူတို့ နှစ်ဦး နေရာရတယ်၊ မကြာပါဘူး ...

ယမင်းသူဇာဆိုတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးက အနီရောင်ကတ္တီပါ ကန့်လန့်ကာကြီးကို ဆွဲဖွင့်လို့ ... ဆိုင်းဆရာရဲ့ ရွှေလက်သံနဲ့ ဝက်ဝက်ကွဲ စတင်လိုက်ပါပြီ။ လက်ခုပ်တီးသံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ အော်ဟစ်အားပေးသံတွေနဲ့ ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဆူဆူညံသွားတယ်။ ဆိုင်းဆရာရဲ့ ပွဲခေါ်လက်သံ တစ်ပိုဒ်ဆုံးစဉ်မှာ "ယမင်းသူဇာ" ဇာတ်သဘင်ကြီးရဲ့ အဆိုကျော်တွေ၊ မင်းသားမင်းသမီး အချောအလှတွေ စင်ပေါ်ကို အလျှိုလျှို ရောက်လာကြတော့တယ်။

သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အထည်တွေက မီးရောင် အောက်မှာ တဖျတ်ဖျတ်လက်ပြီးဆိုတဲ့ သီချင်း၊ ကတဲ့ ကမိုးတွေ အလွန်တရာမှ ပန်ရလှပါတယ်။ နာမည်ကြီးမယ်ဆိုလည်း ကြီးလောက်ပါရဲ့ လို့ နန်းနွယ်စိတ်ထဲကနေ အမှတ်ပေးနေမိတယ်။ တင်ဆက်ကပြပုံတွေက ရွှေပွဲလာအားလုံးကို နှစ်ထောင်းအားရစေတယ်လေ၊ အားပေး လက်ခုပ်သံတွေမှ နားနဲ့ မဆုံလောက်အောင်ပါပဲ။

ထို ခဏ မှာပဲ ရေလှိုင်းကြီးတစ်ခု လိမ့်ဆင်းလာသလို၊ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ပြိုဆင်းလိုက်သလို ပွဲခင်းထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ 'ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အကြောင်းကတော့ အဆိုကျော်တစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းသံလေးကစလိုက်တာပါ။

"သူဇာရေ ...သူဇာရေ"တဲ့ ။

"ရွှေပွဲလာကို အသုံးတော်ခံမယ့် ကြယ်စင်ခြေလှမ်းနဲ့ အပြုံးပန်းဝေ သူဇာ သူဇာရေ ..."တဲ့ ။

ကြည့်နေရင်းနဲ့ပဲ ထွန်းထားတဲ့ မီးတွေအားလုံး တစ်လုံးမကျန် မှ ဝတ်ကျသွားပါတယ်။

ပြီးတော့ ဇာတ်စင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အပြည့်ဖုံးအုပ်ပစ်မယ့် ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီး ကျလာတယ်။ တီးမှုတ်နေတဲ့ တူရိယာတွေအားလုံးကိုရပ်ပြီး ရွာသားရဲ့ ဗုံတိုလေး တချပ်ချပ်သာ ကြားနေရရဲ့ ၊ ဒါဟာ အားလုံးစောင့်မျှော်နေသော ပုရိသတွေရဲ့ ညဉ့်သုံးယံကို သိမ်းပိုက်မယ့် လှပျိုဖြူလေး ယမင်းသူဇာရဲ့ ခြေလှမ်းအဝင်ပေပဲလား။

စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ပရိသတ်တွေ မရိုးမရွ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။

မကြာပါဘူး အဖွဲ့ တော်သားတွေရဲ့ ကတ္တီပါ လိုက်ကာကြီးကို သံပြိုင်ဆွဲအဖွင့်၊ မီးအထွန်း၊ ရွာသားရဲ့ လက်သံ အားမာန်အပြည့်နဲ့ ပြန်အစမှာ ဇာတ်စင်ပေါ် ဗြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရတာက

"ဟာ"

ကကြိုးတစ်ခုကို ကဗျာဆန်စွာ ဆင်ယင်တော့မယ့် ယမင်းရုပ်လေးတစ်ရုပ်၊ ပြုံးပြက်သော အဝတ်တန်ဆာတွေက နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ကိုယ်ထင်ပြသလို စင်ပေါ်မှာ တလက်လက် ထနေတယ်၊ 'ဝေါ'ခနဲ အော်လိုက်သော အသံတွေက နားကွဲမတတ်ကို အုန်းအုန်းထသွားတယ်၊ ရုတ်ခြည်းမြင့်တက်သွားတဲ့ ပွဲအရှိန်က သူတို့ အဆောလတ်တစ်မြို့လုံးကိုပင် လွှမ်းသွားသလား ထင်လိုက်ရပါတယ်။

ပုရိသတွေ ရင်ထဲ မီးတောက်ကုန်ကြပြီ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်လည်း ဇာတ်စင်နား ပြိုတိုးသွားကြတယ်၊ လက်ခုပ်တွေ သံပြိုင်တီး၊ လက်သီးလက်မောင်းတွေတန်းလို့ ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ အားပေးလိုက်ကြတာ ...

ချီးမွမ်းစကားတွေ တစ်ခုမှ မလွန်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အခြားတစ်ပါး

အချိုးသားတွေလို သူ့ အာရုံတွေ မီးတောက်မနေဘူး၊ မြို့ရဲ့ ကျေးရတတ်
သူဌေးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ဣန္ဒြေ ဆည်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

သူတကယ်မြင်နေတာက ညဉ့်သုံးယံ သိမ်းပိုက်မယ့် ရွှေမင်းသမီး
ဆိုတာထက် ယမင်းရုပ်လေး တစ်ရုပ်ပါ (သို့) ကြိုးဆွဲစရာ
အလွန်တော်လွန်းတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်လေး၊ ဒါမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့
နတ်သမီးလေး တစ်ပါးပါပဲ။

လှတယ် တော်တော်ကို လှတယ်။ ခြေ၊ လက်၊ ခေါင်း၊ ခါး တစ်ခုမှ
ပစ်ရက်စရာမရှိအောင်ကို လှတယ်၊ သိမ်မွေ့သော အချိုးတွေနဲ့
တစ်ခါတစ်ခါ ရက်စက်အုံ့နွေးသော ကကွက်တွေနဲ့၊ ရွာသား
ဆိုင်းဆရာနဲ့ အပေးအယူ မျှတစွာ ဇာတ်စင်တစ်ခုလုံးကို
ရှေ့နောက်ဘယ်ညာ သိမ်းပိုက်ကာ ရွှေပွဲလာတွေကို အထူးသဖြင့်
(ပုရိသ)တွေကို အကောင်းဆုံး အသုံးတော်ခံ တင်ဆက်ပေးသွားတယ်။

ပဝါလေး ခတ်ကာခတ်ကာ

ဦးခေါင်းလေး ငဲ့ကာငဲ့ကာ ...

အပြုံးချိုချို၊ အသံသာသာ...

အကြည့်စူးစူးတွေနဲ့

ကြည့်နေရင်းနဲ့ ပဲ နန်းနွယ်ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ
ခံစားလာရတယ်၊

အမည်တပ်ဖို့ အစပိုင်းကာလတွေမှာ ခက်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့
မကြာပါဘူး၊ သီချင်းသုံးပုဒ်လောက် ဆုံးပြီးသွားစဉ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နားလည်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူပေါ့ ... အဆောလတ်မြို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော

ငတုံးတစ်ယောက်ပေါ့ ...၊ ယမင်းသူဇာဆိုတဲ့ ဇာတ်သမလေးကို
ထိုအချိန် ထိုကာလကစလို့ သူ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်သွားခဲ့တယ်။
ဒါဟာ အပေါ်ယံအရေပြားကိစ္စတွေ... ခန္ဓာဗေဒတွန်းအားတွေ ...
ညှို့အားပြင်း မျက်ဝန်းညိုညိုတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကွေးညွတ်ကခုန်နေတဲ့
မီးရောင်အောက်က ဇာတ်သမလေးတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုသားသား
ချစ်သွားခဲ့တာပါ။

ခက်တော့လည်း ခက်သားလား၊ အချစ်ဆိုတာမျိုးက ခန္ဓာကို
ပူလောင်စေတဲ့ ရာဂမီးတွေနဲ့ လုံးလုံးမပတ်သက်ကြောင်း အချစ်ကို
တလေးတစား တန်ဖိုးထားသူ တချို့တလေကပဲ
နားလည်နိုင်ကြတာလေ။

သူမအလှည့်ပြီးတော့ ဇာတ်စင်နောက်ဝင်သွားတဲ့ ထိ သူ့ရင်မှာ
နွေးပူပူပါပဲ၊ နောက်ပိုင်း ကိစ္စ တွေကတော့ ဘယ်သူတွေ
စင်ပေါ်တက်ပြီး၊ ဘယ်သူတွေဆိုလို့ ဘာတွေကနေလဲ သူမသိတော့ဘူး၊
ယမင်းရုပ်လေး နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်လာမယ့် အရေးကိုသာ
တအုံနွေးနွေးနဲ့ စောင့်နေမိတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း လူ့ဘဝရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ တွေ့ချင်ရင် မမြင်ရသလို
.... စောင့်နေပြန်ရင် ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ မျှော်သာမျှော် ပေါ်မ
လာလေတော့ ရင်ထဲက ရောဂါတိုးတိုးလာတာပဲ အဖတ်တင်ပါတယ်။

တော်တော်ကြီးကြာမှ တစ်ခေါက်ပြန်ပေါ်လာတယ်၊
အရုဏ်တက်ချိန်တောင် ရောက်လု နေပါပြီ၊ ဒုတိယအကြိမ်ပေါ်လာလို့
ပျော်ရမလား မှတ်သော်လည်း ရင်ထဲကရောဂါသာ နှစ်ဆ
တိုးပွားသွားလေရဲ့ ၊ သူမ ပါဝင်လာတာက လင်းအားကြီးပိုင်း
ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်မှာ ပါ ...။

အဓိက ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးနေရာက ပါဝင်ကပြပြီး
တွဲဖက်အနေနဲ့ ကတော့ အလွန်တစ်ရာမှ လိုက်ဖက်ညီပြီး
အပေးအယူမျှလှတဲ့ မင်းသားချောတစ်ဦးနဲ့ ပါ။

ဘာမှ မဆိုင်ပါပဲ နန်းနွယ်ဆိုတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က တာဝန်အရ
ကပြဖျော်ဖြေနေတဲ့ မင်းသားကို ဒေါသတွေ ထွက်လိုက်မိသေးတယ်။
ယမင်းရုပ်လေးကို တစ်ခါဖက်တိုင်း သူ့ရင်ကို တစ်ခါ ဆွဲခါသွားသလို
ခံစားရတယ်။ ရူးလွန်းပါတယ် ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဝန်ခံမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ...
ဘဝက အကျိုးပေးက ဒီအချိန်မှာ ဒါဖြစ်ရမယ်လို့ ပါ လာပြီးသားပဲ
ထင်ပါရဲ့ ။

အလင်းရောင်ကျလို့ လိုက်ကာချတော့မှ သတိဝင်တယ်။ ဒီတော့မှ
နံဘေးမှာ ရှိတဲ့ စောဖြူကိုရော အိမ်ပြန်ဖို့ အရေးကို သတိရမိတယ်။

အများ နည်းတူ ဇာတ်ရုံထဲမှ တိုးဝှေ့ထွက်ရင်း စောဖြူကို
စကားတစ်ခွန်း မေးမိလိုက်ရဲ့ ။

"ဇာတ်ပွဲက ဘယ်နှည ကျန်သေးလဲ စောဖြူ"

"ဒီနေ့ညနဲ့ နက်ဖြန်ည နှစ်ညကျန်သေးတယ်"

သက်ပြင်းမောကို ချမိတယ်။

" ဪ "

(c)

တကယ်တော့ သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ပါဘူး၊ လူမမည်စာမမြောက်သေးခင် အရွယ်မှာပဲ အမေဖြစ်သူက ကပ်ရောဂါတစ်ခုနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ အဖေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်ကမှ လူကြီးရောဂါနဲ့ သူ့ကိုချန်ပြီး လောကကြီးကိုပါ အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတာပါ။

အဖေမရှိတော့တဲ့ နောက် မိသားစုရဲ့ အမှုကိစ္စအားလုံးကို ဘဏ္ဍာထိန်းဦးတိန်ခိုက တာဝန်ယူပါတယ်။ ဦးတိန်ခိုဆိုတာ အဖေရဲ့ ယုံကြည်ရသော လက်ရင်းနောက်လိုက်များ ထဲမှ စိတ်ဓာတ်၊ သက်လုံ အလွန်တရာမှ ကောင်းသာ နောက်လိုက်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုး မတော်စပ်သော်လည်း သွေးသားရင်းထက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရသူတစ်ဦးပေါ့ ၊ အဖေလိုပဲ သူ့ကို တအားချစ်ပြီး နန်းနွယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အများကြီးမျှော်လင့်ထားသူ တစ်ဦးပေါ့။

"ကြီးပွားအောင်ကြိုးစား သား၊ မဟုတ်ရင် ပညာရပ်တစ်ခုခုမှာ အထူးချွန်ဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဒါမှ လောကကြီးက အသိအမှတ်ပြု လက်ခံနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တော်ရုံအရည်အချင်းလောက်နဲ့ တော့ လောကကြီးထဲကို မဝင်စေချင်ဘူး၊ မဖြစ်ညစ်ကျယ် အရည်အချင်းနဲ့ လောကလှေကို လှော်ခတ်သူအများ စုဟာ ရေလယ်ကောင်ရောက်တိုင်း တက်ကျိုးတတ်ကြတယ်၊ မလှော်ခင်တည်းက လှော်တက်ရဲ့

အရည်အသွေးကို ခိုင်မာအောင် မတည်ဆောက်ထားတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလေးစားခြင်း တစ်မျိုးပဲ သား ..."

တစ်ချိန်က အဖေဆုံးမခဲ့သော စကားတွေကိုပဲ ဦးတိန်ခိုက သူ့လက်ထက်မှာ ပြန်ဆုံးမတယ်။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ ည နေမျိုးမှာ လည်း အဖေ့အကြောင်းတွေကို ဦးတိန်ခိုက အမှတ်ရဖွယ် ပြန်ပြောပြတတ်ပါတယ်။

အဖေဟာ အရမ်းကိုအလုပ်ကြိုးစားသူ တစ်ယောက်ပါတဲ့ ၊ တကယ်တော့ အဖေဟာ ဌာနေသားစစ်စစ် မဟုတ်ပါဘူး ... နရဒီပတိုင်းသား အဖေက ကုန်သွယ်လာရင်း သုဇလ္လဒီပတိုင်းသူ အမေနဲ့ အကြောင်းပါခဲ့ပါတယ်။ ဌာနေသားစစ်စစ် မဟုတ်လေတော့ မျက်နှာစိမ်းတို့ အလယ်မှာ ဝင်ဆုံဖို့ အရေး အဖေအများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ။

အဖေရဲ့ ရိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှု၊ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်မှုတွေကြောင့် နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ဌာနေတိုင်းသားတွေနဲ့ အဖေ ရင်ပေါင်တန်းလာနိုင်ခဲ့တယ်။ စိတ်ချအားကိုးထိုက်တဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေလည်း ရလာတယ်။ ဆယ်စုနှစ် အပိုင်းအခြားတစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီး သူ အရွယ်ရောက်လာစဉ်မှာ တော့ အဖေဟာ အစောလတ်မြို့ရဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဖေရဲ့ ရှင်သန်မှုက အချိန်အကြာကြီး မရခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ထီးကိုယ်စိုက် ...ကိုယ့်ပလ္လင်ကိုယ်ပြင်ပြီးစဉ်မှာ ပဲ နန်းမစံခင် နတ်ရွာစံသွားခဲ့ရတာပါ။

အဖေဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား သူ့ အတွက် ဥစ္စာဓနနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လိုအပ်သည် ထက် ပိုလျှံလွန်မြောက်အောင် ထားသွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းရည်နဲ့ သားသမီးအပေါ် အတိုင်းထက်အလွန် ချစ်ခင်မှုကို ပြသသွားတာဖြစ်သလို ငွေထုပ်ပိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် သားဖြစ်သူရဲ့ အရည်အချင်းကို စမ်းသပ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ပိုင်ဆိုင်မှုက အသပြာတစ်သိန်းထိုက်တယ်လေ။ အသပြာတစ်သိန်း ကြွယ်ဝတဲ့ သူကြွယ်တစ်ဦး ဆိုတဲ့ အားက အဆောလတ်မြို့မှာ နန်းနွယ်ကို ထင်ပေါ်စေခဲ့တယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကို ခေါင်းမငုံ့ အောက်ကျို့စရာမလိုပဲ ဝင်ဆံ့စေခဲ့တယ်။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သူတွေကိုးကွယ်လိုသူတွေ များ ပြားစေခဲ့တယ်။ မြင့်မားသော နေရာတစ်ခုကို တိုးဝှေ့ လုယက်စရာမလိုဘဲ အလိုလိုရစေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ကို ပွဲလယ်တင့်စေခဲ့သော အဖေ့ကို လွမ်းလှပါတယ်။

"ဟာ သခင်လေး ပြန် လာပြီလား"

ဝိုင်းထဲဝင်ဝင်ချင်း တံမြက်စည်းလှည်း နေတဲ့ သာအောင်က အရိုအသေပေးရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်လာတယ်။

"အေး ...ပြန်လာခဲ့ပြီ မိုးညှင်းရော"

"နွားလှန်သွားတယ်။ တံစဉ်လည်း ခါးကြားထိုးသွားတော့ နွားစာရိတ်ပြီးမှ ပြန်လာမယ် ထင်တယ်"

"ဪ ... အေး ...အေး"

မနက်အစောပင် ရှိသေးသော်လည်း ခြံပိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးက နိုးထ အသက်ဝင်နေပါပြီ။

အိမ်ကိုရောက်တော့ မြင်းကုန်းနီးကိုထမ်းပြီး လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထွက်လာတဲ့ သတိုးနွယ်နဲ့ ဆုံတယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ သတိုးနွယ်တစ်ယောက် မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ရွာစဉ်ပတ်ပြီး စပါးကြွေးတောင်း ထွက်တော့မယ်ထင်ရဲ့

သူ့ကိုမြင်တော့ သတိုးနွယ်မှာ ကိုယ်ကိုယ့်ပြီး

"သခင်လေးတောင် ရောက်ပြီပဲ။ မီးဖိုခန်းမှာ သခင်လေးစားဖို့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးခြောက် ဖုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မိုးလေမဝင်ခင် ကြွေးတောင်းထွက်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ"

"ဒီတစ်ခေါက် ကြာမှာ လား သတိုးနွယ်"

"ဆင်းရဲမယ့်ရွာများ တော့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တယ် သခင်လေး"

"လမ်းစရိတ်ရော ငရဲ့ လား"

"ဦးခိုက အလုံအလောက် ပေးလိုက်ပါတယ်"

"အေး ...အေး"

ကိုယ်ကိုယ့်လျက်မှ ပင် သတိုးနွယ် မြင်းစောင်းရှိရာဘက် ထွက်သွားပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် စပါးပေါ်ချိန်တည်းက ကျန်နေသော ကြွေး မြီ များ မှာ ယခုနှစ် မုတ်သုံဝင်ကာနီးသည် ထိ မရတတ်သေးဘူးထင်ရဲ့ ၊ အေးလေ လယ်သမားဆိုတာကလည်း တစ်နှစ်နဲ့ တစ်နှစ် ပိုလျှံတယ် ရယ်လို့ မှ မရှိတာပဲ။

အိမ်ထဲကိုဝင်တော့ ပြတင်းတံခါးတစ်ခုရှေ့ ခုံပုလေးပေါ်မှာ ထိုင်လို့
ကျောက်တံ တတောက်တောက်နဲ့ ဦးတိန်ခို စာရင်းတွက်နေတယ်။

"သား ... ညကပျော်ခဲ့ရဲ့ လား"

ကျောက်တံကိုချရင်း ကြည်လင်သောအပြုံးနဲ့ မေးလာတော့ ...။

"ဟုတ်ကဲ့... ပျော်ပါတယ် ဦးခို"

အိပ်ရေးဝလို့ လားမသိ ဦးတိန်ခိုမျက်နှာမှာ ပြည့်တင်း
လန်းဆန်းလို့ နေတယ်။ သူ့ အဖြေစကားကြောင့် ကျေနပ်စွာလည်း
ပြုံးတယ်။

"သတိုးနွယ်တော့ ရွာတွေဘက် ကြွေးတောင်းထွက်သွားတယ်။
သားအတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်း ထားပေးခဲ့တယ် ဆိုလားပဲ။ ဦးခို
ခူးခိုင်းလိုက်ရမလား"

"မစားချင်သေးဘူး ဦးခို၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး တစ်မှေးလောက်
ဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ အိပ်ရာနီးမှ ပဲ စားတော့မယ်"

"ဪ ... အေးအေး"

ဦးခိုက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ သူ့ရဲ့
အိပ်ခန်းလေးရှိရာဆီ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းကို ကျော်ဖြတ်လို့
လျှောက်ခဲ့လိုက်တယ်။ အထဲရောက်တော့ တစ်ညလုံး အနားမရသေးတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်ရင်း စိတ်ကို လျှော့ချထားလိုက်တယ်။

ခဏချင်းပဲ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေအားလုံး
ပျော့ပျောင်းသွားသလိုလည်း ခံစားမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ထိုအခိုက်အတန့်ဟာ သိပ်မကြာခဲ့ပါဘူး၊ အကြောင်းကတော့ သူ့
အသိအာရုံထဲကို ကကြိုးတွေ ဝေနေတဲ့

ရွှေရောင်ယမင်းရုပ်လေးတစ်ရုပ် ရောက်လာလို့ ပါ။

ရုတ်ခြည်း.... နှင်းတွေ တသောသော ဝေလာသလို နှလုံးသားက
ခံစားမိလိုက်တယ်။ ရင်မှာ စိမ့်အေးသွားသလို အသက်ရှူလည်း
လတ်ဆတ်လာပါတယ်။

အင်း

အိပ်ပျော်ဖို့ အရေးတော့ ခက်ချေတော့မယ်ထင်ရဲ့။

(d)

"နန်းနွယ် ဒီည ငါတို့ မင်းသမီးနဲ့ ဝင်တွေ့ရအောင်"

"ဟေ"

"စင်နောက်ဝင်ပြီး မင်းသမီးနဲ့ စကားသွားပြောရအောင်ကွာ"

စောဖြူ နောက်များ နောက်နေသလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်မိသော်လည်း ပုံစံက ထက်သန်စိတ်တွေနဲ့ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေတာပါ။

"မဖြစ်နိုင်တာ"

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲကွ၊ တို့ က ဒီမြို့ရဲ့ သူဌေးတွေပဲ၊ ငါတို့ လာတွေ့လို့ သူတို့ တောင် ဂုဏ်တက်နေဦးမယ်"

စောဖြူက အတည်ပေါက်ကိုပြောနေသော်လည်း သူ့မှာ တော့ မယုံမရဲပါ။ ဒါမျိုးဝင်တွေ့ လို့ ရတယ်လည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလေ။

"သူတို့ ဇာတ်ဆရာက ငွေမက်တယ် ကြားတယ်ကွ၊ အဲတော့ အဆင်ပြေမှာ ပါ"

စောဖြူစကားကို သူ နားမလည်ပါဘူး၊ ခုပုံတိုင်းဆို မနေ့ညက ယမင်းသူဇာဆိုတဲ့ ရွှေမင်းသမီးကို ရူးရူးမူးမူး စွဲလမ်းသွားခဲ့တာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့ ၊ စောဖြူလည်း ပါနေတယ်ပေါ့၊ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘဲစိတ်ထဲမှာ အလိုလို လေးသွားမိတယ်။

ဇာတ်ပွဲဆီလျှောက်နေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေတောင်
အသက်မပါတော့သလိုပါပဲ။ ဇာတ်ရုံနဲ့ နီးလာတော့

"မင်းမှာ အသပြာ ဘယ်လောက်ပါလဲ နန်းနွယ်"

"နှစ်ရာလောက်တွေ့ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါလည်း အဲလောက်ပါတယ်၊ ငါ့ကို တစ်ရော့ငါးဆယ်ပေး"

စောဖြူက ပြောလည်း ပြော ခါးကြားမှ အသပြာအိတ်ကိုလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပါလာတဲ့ အသပြာတွေကို လက်ဝါးပေါ်သွန်ချရင်း ရေတယ်။ စောဖြူလုပ်ရပ်ကို ကြောင်ကြည့်နေဆဲမှာပဲ

"ဘာကြည့်နေတာလဲ ပေးလေ"

ဒီတစ်ခါလည်း နားမလည်ပြန်ပါဘူး ...။ သို့သော်လည်း စောဖြူတောင်းတဲ့ အတိုင်း ပါလာတဲ့ အသံပြာတွေထဲက တစ်ရောင်းဆယ်ကိုရေပြီး စောဖြူလက်တွင်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ စောဖြူက သူပိုင် တစ်ရောင်းဆယ်နဲ့ နန်းနွယ်ပေးတဲ့ တစ်ရောင်းဆယ်ကို ပေါင်းပြီး ကတ္တီပါအိတ်တစ်ခုအတွင်းမှာ ထည့်တယ်။ ပိုတာတွေကို နောက်တစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး

"ရော့ပိုတာကို ငါတို့ နှစ်ယောက် ဒီညသုံးကြမယ်"

စောဖြူပေးသောအိတ်ကို ကြောင်စီစီနဲ့ လှမ်းယူမိတော့

"ဇာတ်စင်နောက်ကိုဝင်ပြီး ယမင်းသူဇာကို ငါတို့ ဆုသွားချမယ်၊ အသပြာသုံးရာဆိုတာ သူတို့ နှစ်ညစာ ပွဲကကြေးထက် ပိုပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို သူတို့ တွေ ဝမ်းပမ်းတသာ ကြုံဆိုကြမှာ ပါ"

ခုမှ ပဲ စောဖြူ အကြံကို ရိပ်မိတော့တယ်။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် မဆိုးပါဘူး
.... စောဖြူအကြံက အလုပ်ဖြစ်လောက်တယ်။

ဒါနဲ့ ပဲ တခြားသူတွေနဲ့ ရောလို့ သူတို့ နှစ်ဦး ဇာတ်ရုံတွင်း
ဝင်သွားလိုက်ပါတယ်။ ဇာတ်စင်ရဲ့ ညာဘက်အစွန်းနားမှာ က
စင်နောက်ဝင်ဖို့ လိုက်ကာဆွဲထားတဲ့ ဝင်ပေါက်လေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။
ဒါဟာ သူတို့ ပွဲကြည့်သူတွေနဲ့ တင်ဆက်သူတွေကြား ကာရံထားတဲ့
စည်းပါးလေးပေါ့။ ဝင်ပေါက်ဘေးမှာ အဆီတဝင်းဝင်းလက်နေတဲ့
သပိတ်ရောင်အသားအရေနဲ့ လူတစ်ဦးထိုင်နေတယ်။
တည့်တည့်လျှောက်လာတဲ့ သူတို့ နှစ်ဦးကိုမြင်တော့
တာဝန်ကျေလွန်းသော ဟန်ပန်အမူအရာ တွေနဲ့

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ"

"ကျုပ်တို့ က ဒီမြို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံး သူဌေးတွေပါ။ ညတုန်းက
ကပြဖျော်ဖြေသွားတဲ့ မင်းသမီးကို သဘောကျလို့ ဆုလာချတာ"

စောဖြူက အသပြာအိတ်လေးကိုပါမြှောက်ရင်း ထိုလူမြင်အောင်
ပြလိုက်တယ်။ မျက်တောင် တစ်ခတ်စာလောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်ရဲ့ ၊
တာဝန်ကျေလွန်းသော ဟန်ပန်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ချက်ချင်း
အမူအရာပြောင်းသွားပြီး

"သူဌေးမင်းတို့ ခဏပဲစောင့်ပေးပါ။ ကျုပ် ဇာတ်ဆရာကို
ခုပဲဝင်ပြောပေးပါ့မယ်"

လိုက်ကာကို မပြီး အတွင်းကို သုတ်သုတ် ဝင်သွားပါတယ်။
စောဖြူက မချီမချဉ်ပြီးရင်း သူ့ကိုကြည့်လာတယ်။
"မြင်တယ်မလားဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့ ...။ အဆင်ပြေတော့လည်း
ကောင်းတာပါပဲ။ မကြာပါဘူး...နှုတ်ခမ်းမွေးစစနဲ့

ဇာတ်ဆရာဖြစ်ဟန်တူသူ ထွက် လာပြီး.....။

"ကျုပ် ယမင်းသူဇာ ဇာတ်အဖွဲ့ ရဲ့ ဇာတ်ဆရာ သောင်းတန်ပါ။ သူဌေးမင်းတို့ ကြွပါခင်ဗျာ ...ကြွပါ။ ကျုပ်တို့ ယမင်းသူဇာ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးကနေ သူဌေးမင်းတို့ ကို ကြိုဆိုပါတယ်"

လိုက်ကာကို အပေါ်ပင့်တင်ပေးရင်း ဇာတ်ဆရာဆိုသူက ဦးညွတ်ကာ ဆိုလာပါတယ်။ အလွန်တရာမှ ယဉ်ကျေးပျူငှာလွန်းနေတာကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်တယ်။ အပြင်မှာ တခြားပွဲကြည့်သူတွေလည်း ရှိနေတာမို့ ဇာတ်ဆရာက အဝမှာ သိပ်ကြာကြာ ရပ်စေချင်ပုံမရပါဘူး။ ဆုတော်လာဘ်တော် ကိစ္စကိုလည်း သိုသိုသိပ်သိပ် ဖြစ်စေချင်ပုံရတယ်။

"ကြွပါခင်ဗျာ၊ အထဲမှာ သူဌေးမင်းတို့ ကို ဧည့်ခံဖို့ အတွက်လည်း ပြင်ထားပါတယ်"

စ ကား မ ဆုံး ခင် မှာ ပဲ စောဖြူက အတွင်းကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ဝင်သွားတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့အတွက်က လိုက်ဝင်ရုံအပြင် ပိုမရှိတော့ဘူးလေ။ လုံးလုံးလျားလျား အတွင်းရောက်သွားစဉ် မှာ တော့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်တောင် မယုံမကြည် ဖြစ်သွားရတော့တယ်။

အလွန်တရာမှ သေးကျဉ်းပွေလီလှသော ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခု၊ မီးရောင်က လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်ဖြစ်နေတယ်။ အဖွဲ့ တစ်ခုလုံးရဲ့ ဝန်စည်စလယ်တွေ၊ အဆင်တန်ဆာ အသုံးအဆောင်နဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ၊ အိပ်ရာခင်းနဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ၊ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပြောင်လက်လက် အဝတ်တန်ဆာတွေ၊ သီချင်းညည်းသံသဲ့သဲ့နဲ့

ကလေးငိုသံ၊ မှီ နံ၊ ချွေးနံ၊ ၊ အပေါစား အမွှေးနံသာနံ၊ ၊
ဟင်းကျန်ထမင်းကျန်နံစတာစတာတွေနဲ့ ပိတ်လှောင်မှု
ကမ္ဘာငယ်လေးထဲမှာ နန်းနွယ်အတွက် အရာရာက ညစ်ညူးဖွယ်တွေ
လှိုင်လှိုင်ထွက်နေလေရဲ့။ တစ်နေရာရောက်တော့

"သူဌေးလေးတို့ ထိုင်ပါခင်ဗျ"

ဆိုင်းသေတ္တာကြီး သုံးလုံးကိုပူးပြီး ဖျာနွမ်းနွမ်းလေးတစ်ချပ်တင်လို့
ဧည့်ခံရာနေရာအဖြစ် ခြေခင်းလက်ခင်းသာအောင် အဖြစ်သဘောလေး
ဖန်တီးထားတယ်။ အလယ်မှာ ရေတကောင်း တစ်အိုးနဲ့
ထန်းလျက်ပန်းကန်လေးကိုလည်း ချထားရဲ့ ၊ ဇာတ်ဆရာက
ဦးဆောင်ဝင်ထိုင်တော့ သူတို့ နှစ်ဦးလည်း နီးစပ်ရာမှ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။

ထိုင်ပြီးပြီးချင်းပဲ ဆိုင်းသေတ္တာများကြား။ လိုက်ကာများကြား၊
ထရုံပေါက်များကြားမှ စူးစမ်းသလို အကြည့်တွေ သူတို့ နှစ်ဦးထံ
တဒိုင်းဒိုင်းရောက် လာပါတော့တယ်။ လိုက်ကာလေးလှန်လိုက် ...
ခေါင်းလေးပေါ်လာလိုက်နဲ့ပေါ်ပေါ်တင်တင်လည်း မဟုတ်လေတော့
သူ့ မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ကိုဖြစ်လို့ ၊ နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းသာ
ငုံ့ထားလိုက်မိပါတယ်။

ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့ ဘဝမှာ ဒီလိုပါလားဆိုပြီးတော့လည်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ ရွှေပွဲလာတွေဘဝင်ကျအောင် စင်ပေါ်မှာ
မီးကုန်ယမ်းကုန် သည်းသည်းထန်ထန် ဖျော်ဖြေရပေမဲ့ ကန့်လန့်ကာရဲ့
နောက်ကွယ်မှာတော့ သူတို့ ဟာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါတယ်၊
ကိုယ်ချင်းလည်း စာမိတယ်။

"ဟဲ ...မိသင်း ယမင်းသူဇာကို လွှတ်လိုက်စမ်း၊ ဒီက သူဌေးလေးတို့

က သူဖျော်ဖြေတာကို သဘောကျလို့ ဆုလာ ချတယ်လို့"

ခန်းဆီးစလေးတစ်စ လှုပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခြေဆောင့်သွားသံ တစ်ခုကို မသဲမကွဲ ကြားရတယ်။ ခြေသံတွေ ထပ်နေတယ်လို့ တော့ ထင်မိသား။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ရင်တွေ အခုန်မြန်လာပါတယ်။

ထို ခဏ မှာ ပဲ နူးညံ့သော ခြေသံလေးနဲ့ အတူ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနဲ့လေးတစ်ခု အနားကို ဝှေ့ဝဲရောက်ရှိလာတယ်။

"ဪ"

လှပါတယ်မနေ့က အတိုင်းပါပဲ.....။ အနီးကပ်တွေ့ရတော့ ပိုလို့ တောင် ရင်ခုန်ရပါသေးတယ်။ မကြာခင် ပွဲစတော့မှာ မို့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စင်ပေါ်တက်မယ့် မင်းသမီး အဝတ်အစားနဲ့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နယ်တကာလှည့်ပြီး ပုရိသတွေရဲ့ ညကို သိမ်းပိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း သိမ်းပိုက်လောက်ရဲ့

နဖူး၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း.....အိုး..... အားလုံးအားလုံးက ဘယ်နေရာမှ ထောက်ချက်မရှိအောင်ကို လှနေတာပါ။ အတန်ကြာ ငေးသွားမိသောသူ့ကို သတိထားမိသွားလား မသိပါဘူး

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"ငြ

ဒီတော့မှ ပဲ စိတ်နဲ့ လူ ပြန်ကပ်မိပြီး ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်တယ်။

"အဟင်း"

ထိုစဉ်မှာ ပဲ စောဖြူရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက စလို့ လာတယ်။

"ညက အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်လုံး မိုး... မိုးစင်စင်လင်းမှ

ပြန်ကြတာ၊

နှမကတာ တော်တော်ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လှလည်း လှတယ် ..."

ပါး အို့ လေး နှစ် ၆ က် မှာ လုပ်ခနဲရဲပြီး ရှက်ပြီးနဲ့ အတူ ခေါင်းငုံ့သွားပါတယ်၊ ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာလေ၊ ရဲတင်းလွန်းသော စောဖြူစကားကြောင့် နန်းနွယ် အားနာမိလိုက် သော်လည်း ဇာတ်ဆရာကတော့ တဟဲဟဲ ရယ်နေပါတယ်။

"နှမဖျော်ဖြေတာကို နှစ်သက်လို့ အစ်ကိုတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုလာချတာပါ"

လက်ထဲက အသပြာထုပ်လေး ရှေ့တိုးပေးတော့ အားနာဟန် အကြည့်လေးတစ်ခု နှစ်ဦးစလုံးဆီကို ရောက်လာတယ်၊ မဝံ့မရဲဟန်ပန်နဲ့ ဇာတ်ဆရာကိုလည်း လှမ်းကြည့်တယ်။

"ယူပါ"

စောဖြူက ထပ်မံတိုက်တွန်းပေမဲ့ သူမကတော့ ခေါင်းငုံ့ကာထားခဲ့ပါပဲ၊ အခြေအနေကို သဘောပေါက်တဲ့ ဇာတ်ဆရာက အတွေ့အကြုံရှိသူပီပီ ဝင်ထိန်းတယ်"

"ယူ လိုက်လေ ယမင်းသူဇာရဲ့ ၊ တို့ အနုပညာသည် ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ ပေးသနားတာကို မငြင်းကောင်းဘူး"

"ဆုချတာပါ ..."

နန်းနွယ်ရဲ့ ချေပအပြောကြောင့် ဇာတ်ဆရာမှာ ချိုးတကူစာလောက်

ကြောင်အမ်းသွားတယ်၊ ပြီးမှ ပျာပျာသလဲဖြင့်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကသူဌေးလေးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း ယမင်းသူဇာ နေရခက်မှာ စိုးလို့ တိုက်တွန်းတဲ့ သဘော ပြောမိသွားတာပါ။ ယမင်းသူဇာ ...သူဌေးလေးတို့ ဆုချတာကို ယူ လိုက်လေကွဲ့၊ အားနာစရာ"

ဒီတော့မှ သာ သက်ပြင်းလေးကိုချပြီး မယူမဖြစ်ပုံစံမျိုးနဲ့ အသပြာထုပ်ကို မဆိုသလောက်လေး သူမဘက် ဆွဲလိုက်တယ်။ ဇာတ်ဆရာက အောက်ကျို့ အားနာစွာ သူတို့ နှစ်ဦးကို ပြုံးပြရင်း ချက်ချင်းပဲ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်တယ်။

"သူဌေးလေးတို့ က ဒီမြို့ကပဲ ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဆောလတ်မြို့ကပဲ"

"သူဌေးလေးတို့ မြို့က ဇာတ်ပွဲကြိုက်တယ် ထင်တယ်နော် အားပေးလိုက်တာမှ ကြိတ်ကြိတ် တိုးပဲ၊ မနေ့ကထက်တောင် ဒီည လူပိုဝင်မယ်ထင်တယ် "

ဇာတ်ဆရာက ဂုဏ်ယူသလို (သို့) ကျေးဇူးတင်သလို လေသံမျိုးနဲ့ ပြောပါတယ်။

"ဇာတ်ပွဲကြိုက်တာထက်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲရှားတာက အဓိကပါ"

"ကျုပ်တို့ သုဇ္ဈဒီပပြည်ကြီးကိုက ပွဲတော်နည်းပါးတော့ ကြုံတုန်းဆုံတုန်း စိတ်ကို လွတ်လပ်မှုပေးကြတဲ့ သဘောပါ"

"အေးဗျာ ...ရွှေနန်းရှင်က ပြည်သူတွေ အပျော်အပါး မမက်အောင် ကြံဆောင်ပေမဲ့ ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးရတဲ့ ကျုပ်တို့ တွေတော့ မလွယ်ဘူးဗျို့၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ နောက်လ ကွယ်ပြီးရင်ဖြင့် မိုးကဝင်ပြီ၊

မိုးဝင်ရင် ကျုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့တွေ နားရတော့မှာ။ နောက်နှစ် သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင်မုန်း မိုးလေကင်းလွတ်မှ ပဲ လုပ်ငန်းပြန်စရမှာ ဆိုတော့ သုဇ္ဈဒီပမှာ အပျော်ကလည်း နည်း၊ ရာသီဥတုကလည်း အကန့်အသတ်နဲ့ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ မှာ မလွယ်လှဘူး ဗျို့...."

ဇာတ်ဆရာက ခပ်ညည်းညည်း ဆိုလာတယ်။ သို့သော်လည်း ဇာတ်ဆရာမျက်နှာမှာ တော့ အပူပင် ကြီးကြီးမားမားကို မတွေ့ရဘူး၊ ပြုံးလို့ ပျော်လို့ ပါပဲ။

"ဒါနဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ နာမည်က ယမင်းသူဇာပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ ၊ ကျုပ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တော့ သူက နာမည်ကြီးပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့် အဖွဲ့နာမည်ကိုလည်း ယမင်းသူဇာလို့ ပဲ ပေးလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ ယမင်းသူဇာက နာမည်ကြီးမယ် ဆိုလည်း ကြီးလောက်ရဲ့ မဟုတ်လားဗျ ...ဟင်း ...ဟင်း"

ဒီတစ်ခါတော့ စောဖြူပါ ဇာတ်ဆရာနဲ့ အတူ လိုက်ရယ်တယ်၊ ယမင်းသူဇာ မသိပေမဲ့ သူကတော့ ကြားထဲကနေ မျက်နှာပူသွားမိတယ်၊ သူစိမ်းအမျိုးသား နှစ်ဦးရှေ့ ဇာတ်ဆရာ ချီးမွမ်းပုံက နည်းနည်းလွန်ကဲလွန်းတယ် ထင်မိတယ်လေ။

"ကဲပါ ...၊ သူဌေးလေးတို့ လည်း မင်းသမီးနဲ့ စကားပြောကြဦး၊ ပွဲ စ တော့ မှာ ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း စီစဉ်စရာရှိတာတွေ သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်"

လူချည်းထွက်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...၊ မင်းသမီးရှေ့က အသံပြာထုပ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း သိမ်းသွားတာပါ၊ ဇာတ်ဆရာမရှိတော့ စောဖြူမှာ ပိုပြီးအကြိုက်တွေ သွားပုံရတယ်။

"ယမင်းသူဇာတို့ က နက်ဖြန်တစ်ည ကဖို့ ကျန်သေးတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်ရှင် သူဇာတို့ နက်ဖြန်ည ကရဦးမှာ "

ဪ ...သူဇာတဲ့ လား၊ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ တုန်ခါသွားတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးနှုန်းသွားပုံလေးက ပကတိအခြေအနေနဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းလိုက်တာလေ။

"ပြီးရင် ဘယ်ကို ပွဲဆက်ရဦးမှာ လဲ"

"ဒီနှစ်အတွက်တော့ ဒါနောက်ဆုံးပွဲပဲ ထင်တယ်၊ မိုးက ဝင်တော့မှာ လေ၊ နေပြည်တော်ပဲ ပြန်ရမှာ ပါ"

"သူဇာတို့ က နေပြည်တော် ဘယ်အရပ်မှာ နေတာလဲ"

"သဘင်တန်းမှာပဲ နေတာပါအစ်ကို၊ နေပြည်တော်ရောက်ရင် ဝင်လည်လေ၊ ယမင်းသူဇာ ဇာတ်အဖွဲ့ ဆိုရင် သဘင်တန်းမှာ မသိသူမရှိလောက်ပါဘူး"

"လည်မှာလည်မှာ စိတ်ချနှုမ၊ မရောက်ရောက်အောင်ကို လာလည်မှာ ...ဟင်း ...ဟင်း"

စောဖြူရဲ့ စကားနဲ့ ဟန်ပန်ကြောင့် သူပြီးသွားတယ်၊ အတွေ့အကြုံဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။

"အစ်ကိုနာမည်က စောဖြူတဲ့ ၊ ဒါကတော့ နန်းနွယ်လို့ ခေါ်တယ် ... မှတ်ထားဦးနော်၊ သူဇာတို့လို နာမည်ကြီးမဟုတ်လေတော့ မေ့သွားမှာ စိုးရတယ်"

"အိုအစ်ကိုကလည်း မဟုတ်တာ နာမည်ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ က သူဌေးတွေပါ နော်၊ အဆောလတ်မြို့သူ အပျိုချောတွေ

ပါးစပ်ဖျားမှာ တော့ အစ်ကိုတို့ က ရေပန်းစားမှာ ပါ"

ဘဝင်ပဲ လေဟပ်တာလား ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ
ကျေနပ်သွားတာလား မသိဘူး၊ စောဖြူ တဟဲဟဲ ရယ်သွားတယ်။

"သူဇာပြောတာ ဟုတ်တယ်မလား"

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သူဇာရဲ့ ၊ ဟဲ ...ဟဲမဟုတ်ပါဘူး"

မျက်စောင်းလေးထိုး၊ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လို့ စောဖြူကို စနေတဲ့ ပုံစံကို
ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရတယ်။ စောဖြူကတော့
အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ရယ်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး၊ ပြီးမှ သူ့ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားတယ် မသိဘူး။

"ကဲ အစ်ကိုပြောတာတွေ များ နေပြီ၊ နန်းနွယ်နဲ့
တစ်လှည့်ပြောလိုက်ပါဦး၊ အစ်ကို ဇာတ်ဆရာဆီ
ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

ကောက်ခါငင်ကာ စောဖြူထထွက်သွားပါတယ်၊ မသွားခင်
ယမင်းသူဇာကို ကြည့်သွားတဲ့ စောဖြူအကြည့်ကိုတော့ သူ သရိုးသရည်
ဖြစ်မိတယ်။ သို့သော်လည်း သူနဲ့ ယမင်းသူဇာတို့ နှစ်ယောက်တည်း
ထားသွားပေးတဲ့ အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။

တကယ့်တကယ်ကျတော့လည်း နန်းနွယ်ခမျာ ဘာပြောလို့
ပြောရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဘာရယ်မဟုတ် မော့ကြည့်မိတော့
....သူ့ကို ပြုံးတုံတုံကြည့်နေတဲ့ ယမင်းသူဇာအကြည့်နဲ့ ဆုံတယ်၊
ယောင်အအ သူ့ပုံစံက ပြုံးရယ်စရာ ကောင်းနေတယ်ထင်ရဲ့ ၊
ရှက်တောင် ရှက်မိသွားသလားပဲ။

"အစ်ကိုနန်းနွယ်က စကားနည်းတယ်ထင်တယ်နော်"

အလိုက်သိစွာ မင်းသမီးဘက်ကပဲ စကားစလာတော့

"အင်း အဲဟိုဟာ အဲလိုဖြစ်နေတာလား"

ရယ်ချင်ပက်ကျိ အပြုံးလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း
ခေါင်းညိတ်ကာ...

"သူ့ဇောကြောင့်လား"

ဇောချွေးနည်းနည်း ပြန်လာတယ် ထင်မိတယ်။

"ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ"

"ဒါဆို သူ့ဇာက စကားမပြောရဲစရာ မိန်းမကြီးပေါ့"

"အဲလို မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဟို ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ...
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုက သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ အခုလို
နှစ်ယောက်တည်း စကားမပြောဘူးလို့ ပါ"

"ဟယ် ...တကယ်ကြီးလား"

လိမ်ပြောခြင်း မဟုတ်သည် မို့ ရိုးရိုးလေးပဲ ခေါင်းညိတ်ပြမိပါတယ်။

သူမကလည်း နာမည်ကြီး အကမင်းသမီး တစ်ယောက်လို့
မပြောရပါဘူး၊ သူ့ဟန်ပန်ကို ခဏချင်းပဲ အကဲခတ်လိုက်နိုင်တယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ ...အစ်ကိုပုံစံက သိသာနေတယ်၊
သူ့ဆီလာတာလည်း ဟိုတစ်ယောက် ခေါ်လို့ ပါလာတာမလား"

"အဲဒါတော့ နှစ်ဦးသဘောတူလာကြတာပါ"

"သူစိမ်းမိန်းကလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားအတူမပြောဖူးတဲ့
အစ်ကိုနန်းနွယ်က သူ့ဇောဆီလာတယ်ဆိုတော့ သူ့ဇာဂုဏ်ယူရမှာ ပေါ့
နော်"

နန်းနွယ် ရယ်မိသွားသလားပဲ၊ မင်းသမီးကလည်း သဘောကျကာ တိုးတိုးရယ်တယ်၊ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်အောက်က အပြစ်ကင်းမှုတွေပါ မြင်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ နွေးသွားလိုက်တာလေ၊ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို မင်းသမီးရဲ့ ဥပမိရုပ်နဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုလည်း အနည်းငယ် သံသယဝင်မိသွားတယ်။

ကျွမ်းကျင်လို့ မဟုတ်ပေမဲ့အဖေပေးခဲ့သော ပညာတွေအရ ဒီရုပ်ဒီရည်ဟာ တစ်ထီးတစ်နန်းနဲ့ စံပယ်ထိုက်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပါ၊ နဖူးနေဟန် ကောင်းတယ်၊ ဆံစပ်ရှင်းပြီး ဆင်ဦးကင်းဆန်တယ်၊ နောက်ပြီး နားရွက်တည်နေပုံ၊ လည်တိုင်ကြော့ကြော့မှ ဖြာဆင်းသွားသော ကိုယ်နေဟန်ထား ဒီလိုဖြစ်တည်မှုမျိုးက ဘာကြောင့်များ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကပြဖျော်ဖြေရတဲ့ ဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ အတိတ်ကံ မကောင်းလို့ ပဲလား (သို့) ပစ္စုပ္ပန်ကံပဲ ပိတ်ဖုံးကွယ်ကာ နေတာကြောင့်လား ...။

မမေးသင့်ပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှုတ်မှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားမိတယ်။

"ဇာတ်မင်းသမီးလုပ်ရတာ သူ့ဇာပျော်ရဲ့ လားဟင်"

ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

"ငယ်ငယ်ကတော့ ပျော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကစပြီး မပျော်တော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ပြန်မဖြေပါဘူး၊ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းညှိုးရော်သွားပြီး တစ်နေရာကို ငေးသွားတယ်၊ သူမ ငေးသွားတာက စောဖြူနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ဇာတ်ဆရာဆီကိုပါ၊ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ခုနဲ့ အတူ

မျက်လွှာကိုပါချပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေရဲ့

ထို့ နောက်မှာ တော့ သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ပြောစရာစကားတို့
အခိုက်အတန့် မဲ့သွားပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အပြစ်တင်ရုံကလွဲပြီးလည်း အခြားမရှိတော့ဘူးလေ။ ဘာကြောင့်များ
သူမ စိတ်သောကရောက်စေမယ့် မေးခွန်းမျိုး မေးမိသွားပါလိမ့်။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းပေးလိုက်သူကတော့ စောဖြူပါ။

"ငါတို့ ပြန်ရအောင် နန်းနွယ်၊ ရှေ့မှာ ပွဲစနေပြီ"

"ဪ ...အေး ...သွားလေ"

တအုံနွေးနွေးနဲ့ ပဲ ထဖို့ ပြင်ရတယ်။ ယမင်းရုပ်လေးကို
နှုတ်ဆက်သွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်နှာမကောင်းတော့
ဘယ်ကဘယ်လို နှုတ်ဆက်ရမလဲ မသိဘူး။

"အစ်ကိုတို့ သွားတော့မယ်နော် နှမ၊ နက်ဖြန်မှ ဆုံမယ်"

စောဖြူစကားကြောင့် ဝေခွဲရခက်သော ဟန်ပန်မျိုးနဲ့ ယမင်းသူဇာ
ခေါင်လေးမော့လာတယ်။ ပြီးတော့

"ဟုတ်ကဲ့"

တိုးလျလွန်းလှတယ်။

လိုက်ကာအပြင်ကို ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ နန်းနွယ်စိတ်ထဲမှာ
ဘဝင်မကျဘူး၊ ဇာတ်ဆရာ ခန့်မှန်းသလို ပွဲကြည့်ပရိသတ်က
မနေ့ကထက် ပိုသာရုံမဟုတ်၊ လျှို့လို့ ပင် နေပါပြီ။ ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊

ဇာတ်စင်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို မရမကတိုးဝှေ့ပြီး ယမင်းရုပ်လေး

ပေါ်အလာကို ပင့်သက်မောမော စောင့်နေမိတယ်။ အားလုံးရဲ့ မေတ္တာကို သိမ်းကျုံးယူမည့်သူဆိုတော့ အထွက်နောက်ကျပါတယ်။

သန်းခေါင်ချိန်နီးမှ နတ်သက်ကြွတဲ့ ကြယ်လေးတစ်လုံးလို ...ချင်းလင်း ထွက်ပေါ်လာတယ်။ အားပေးမှုကိုတော့ အကျယ်တဝင့် ပြောပြမနေတော့ဘူး ...။

ယမင်းရုပ်လေးက သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်နှလုံးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

သူမဟာ နယ်တကာလှည့်ပြီး သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ သူမချစ်သူကို ရှာနေတာပါတဲ့ ။

အခု သူမချစ်သူကို တွေ့ပါပြီတဲ့ ။

ချစ်သူက အခု ပွဲခင်းထဲမှာ ပဲ ရှိနေပါတယ်တဲ့ ။

ဘာမှ မဆိုင်ပဲ သူ့မှာ ရင်မောလိုက်ရတာ၊ ရင်မောလိုက်ရတာလေ။

ဒီတစ်ညလည်း

သန်းခေါင်ကျော် နတ်မင်းကြီးက

မိန့်မှာ ကြားတယ်။

မိုးစင်စင်လင်းသည့်တိုင်

ငါးမျှားချိတ်မှာ တန်းလန်းမိစေတဲ့။

တစ်မှေးမှ မရဘဲ မိုးစင်စင်လင်းတော့ ...

သူ့မှာ

လည်ချောင်းတွေနာလို့။

(e)

နန်းနွယ် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းနေမိတယ်။ ရှေ့တည့်တည့်
ကော င်း က င် ပေါ် မှာ လည်း လမ်းကြီးက အတော်အတန်
ဝိုင်းစက်စပြုနေပါပြီ။ ကြယ်မှုန်လေးတွေလည်း ဟိုတစ်စက်
ဒီတစ်ကွက် လင်းလက်နေကြပြီ။ အစောလတ်တစ်မြို့လုံး
ကုန်ပြီထင်ရအောင် လမ်းပေါ်မှ လူတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်ပါ။
ပွဲသဘင်ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်လေတော့ ဇာတ်ပွဲကို သည်းသည်း
လှုပ်အားပေးဖို့ ချီတက်နေကြပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ နန်းနွယ်ခြေလှမ်းတွေကတော့ ပွဲခင်းရှိရာကို
ဦးတည်မနေပါဘူး။ အားလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်ရာကို စိတ်မောမောနဲ့
အဆောတလျင် သွားနေမိတယ်။

"စောဖြူ"

တစ်နေကုန် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါတယ်။ အရင်နေ့များ ဆို

ခုချိန် စောဖြူသူ့ အိမ်ကို ရောက်နေပြီ။ ဦးတိန်ခို တည်ခင်းတဲ့
ညနေစာကို စားလျှင်စား၊ မစားလျှင် ပွဲခင်းသွားဖို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
လမ်းပေါ်ရောက်နေကြပြီ။ အချိန်အတော်လင့်တာတောင်
ရောက်မလာသေးသည် မို့ စိတ်ပူကာ စောဖြူရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကိုမြင်တော့ စံအိမ်တော်ဝန်ထမ်းတွေက ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေ
ပြုကြတယ်။

"သားတို့ ပြန်လာကြပြီလားကွ ..."

သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်ထိုင်ကာ အနားယူနေသော
စောဖြူဖခင်ကြီးက သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအယ်လဲ မေးလာတယ်။ သူ
ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။

"ဒါနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း စောဖြူရော"

"ဗျာ"

ကြောင်အသွားသော သူပုံစံကြောင့် စောဖြူဖခင်ကြီး
မဆိုသလောက်လေး မျက်မှောင်ကြုတ် သွားတယ်။

"စောဖြူ၊ အိမ်မှာ မရှိဘူးလား"

"မနက်ကတည်းက မင်းနဲ့ အပြင်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်"

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩရသူက နန်းနွယ်ကိုယ်တိုင်ပါ။

"ကျွန်တော့်ဆီ မလာပါဘူး၊ နောက်ပြီး အပြင်သွားဖို့ လည်း
မပြောထားဘူး"

ဖခင်ကြီးခမျာ ရုတ်ခြည်းမျက်နှာအိုကျသွားတယ်။

"ရှင်မရေ ...ရှင်မ...."

အိမ်တွင်းကို လှမ်းအော်တော့ စောဖြူမိခင်ကြီးမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြေးထွက် လာလေရဲ့။

"မင်း... သား အစောတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီကွာ၊ နန်းနွယ်လာမှ ပဲ သိတော့တယ်၊ မင်းသား သူ့ဆီမလာဘူးတဲ့ ၊ အပြင်သွားဖို့ မပြောထားဘူးတဲ့ "

"ဟောတော့"

"ရွေးရွာဘက် ဟိုတစ်ခေါက်လို ကြက်ဆင်းတိုက်ပြန်ပြီ ထင်တာပဲ၊ မင်းဆီက အသပြာ တောင်းသွားသေးသလား....."

"ယူတော့ ယူသွားတယ်"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"သုံးရာလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်"

"ကျွတ်...."

ဖခင်ကြီးမှာ မကျေမချမ်း စုတ်သပ်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းတယ်။

"ကဲ ... အဲလိုဆိုလည်း ခုထိ မင်းသား ပြန်မလာသေးဘူး၊ လူလွှတ်ပြီး ရှာခိုင်းမှ ရဦးတော့မယ်၊ မတော်မူးရူးပြီး ပြဿနာရှာနေမှ ဖြင့် ..."

စောဖြူတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးပိုင်းမှာ စောဖြူက ခေသူမဟုတ်တာကြောင့် ဒုက္ခတော့ မရောက်လောက်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုတော့ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပဲ လူကြီးများကို နှုတ်ဆက်လို့ ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ စောဖြူမိခင်ကြီးခမျာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားတွေ

တဖွဖွပြောလို့ ... ။

စောဖြူမှာ မောင်နှမသားချင်း မရှိပါဘူး၊ စိတ်ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ စရိုက်ရှိတဲ့ အပြင် အသံပြာကို ပေါပေါလောလောသုံးနိုင်တဲ့ သူဌေးသားတစ်ဦး ဖြစ်လေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

သူလမ်းပေါ်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လရောင်ကလွဲပြီး ကျန်တာဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ အချိန်အနေအထားအရ ပွဲခင်းထဲ မြန်မြန်ရောက်ဖို့ လိုနေပါပြီ၊ ယမင်းရုပ်လေးရဲ့ ကကြိုးဆင်ပွဲကို ယနေ့ နောက်ဆုံး ကြည့်ခွင့်ရခြင်း မဟုတ်ပါလား။

စောဖြူမပါပေမဲ့လည်း ယမင်းရုပ်လေးနဲ့ တွေ့နိုင်မယ့်လမ်းကို သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဇာတ်ရုံထဲမှာ က အချိန်စောပေမဲ့ လူကပြည့်နေပြီ၊ လိုက်ကာလေးရှေ့ကို ရောက်လာပြန်တော့ ကုလားထိုင်နဲ့ အစောင့်က ယနေ့ မှတ်မိပုံပါပဲ။

"ကြွပါသူဌေးလေး ...၊ မင်းသမီးရော ဇာတ်ဆရာရော အထဲမှာ ရှိပါတယ် "

လိုက်ကာရဲ့ အခြားတစ်ဖက်က မနေ့ကထက်မပိုသော ထိုင်းမှ ဝိုင်းမှုမျိုးနဲ့ သူ့ကို ဆီးကြိုနေတယ်။

"ဟာသူဌေးလေးပါလား"

သူ့ကိုမြင်မြင်ခြင်း ဇာတ်ဆရာက ပျာပျာသလဲ အနားရောက်လာတယ်၊ နောက်ပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နှစ်ကိုယ်တည်းကြားရုံလောက် လေသံမျိုးနဲ့ တိုးတိုးဆိုလေရဲ့

"ယမင်းသူဇာ နေမကောင်းဘူး သူဌေးလေး၊ ဆေးသောက်ပြီး မှ ဝန်းနေတယ်

"ဟင် "

ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်တစ်နေရာက အလိုလိုပြုလုပ်တဲ့
ဝိရိယရှိပုံမျိုးနဲ့ စူးခနဲ အောင့်သွားတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပင်ပန်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ဗျာ"

"တော်တော်ဆိုးတာလား၊ ဆေးဆရာ မပြဘူးလား"

စိုးရိမ်တကြီး မေးမိသော်လည်း ဇာတ်ဆရာပုံစံကတော့
ဝတ်ကျေတန်းကျေထက် မပိုပါဘူး။

"သိပ်တော့လည်း မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ ဒါမျိုးက ယမင်းသူဇာ
ဖြစ်နေကျပါ"

"ဒီည ကဖို့ ကရော"

"မတတ်နိုင်ဘူးလေ ... သူ မကလို့ မှ မရတာ၊ ရုံဝင်ခတွေလည်း
သိမ်းပြီးသွားပြီဆိုတော့"

တစ်ခုခုများ မှားနေသလား၊ ဇာတ်ဆရာစကားက
တာဝန်မဲ့လွန်းတယ် ထင်မိတယ်၊ ရုံဝင်ခတွေ သိမ်းပြီးတာနဲ့ ပဲ
ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ လူက မကမဖြစ် ထွက်ကရမယ်ဆိုတော့

"ကျွန်တော် ကြည့်လို့ ရမလား"

ဇာတ်ဆရာ အနည်းငယ် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

ပြီးတော့မှ

"ရတယ်လေ ... လာပါ"

ဇာတ်ရံမင်းသမီးအချို့ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်နေကြတယ်။ လူရွှင်တော် နှစ်ဦးက ပြက်လုံးတိုက်နေတယ်။ အဖြစ်ကာရံထားတဲ့ လိုက်ကာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားစဉ်မှာ တစ်ဆောင်တစ်နန်းနဲ့ နေရာလေးတစ်ခုကိုရောက်လာပါတယ်။

ဖြတ်ကျော်လာသမျှတွေထက် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော ယာယီအခန်းငယ်လေး တစ်ခုပါ။ ဇာတ်ဆရာက လိုက်ကာလေးတစ်ဖက်ကိုလှုပ်ပြီး အတွင်းကိုကြည့်ကာ နန်းနွယ်ကို တိုးတိုးပြောတယ်။

"မှီရ်နီးနေတုန်းပဲ"

စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်နဲ့ နန်းနွယ်ကြည့်မိတော့ ခုတင်လေးတစ်လုံးပေါ်မှာ ယမင်းရုပ်လေး တစောင်းလှဲနေရှာတယ်။ အခန်းဝမှာ သူတို့ ရောက်နေတာကို သိပုံမပေါ်ပါဘူး။

"ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီည သူ့ကို ပေးမကပါနဲ့ လားဗျာ"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ သူဌေးလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့ အနုပညာသည် တွေဆိုတာ ပရိသတ်အားပေးမှုနဲ့ ရပ်တည်ရတာလေ။ ကမယ်လို့ ကတိခံပြီးမှ ထွက်မကရင် ပရိသတ်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ ၊ ကျုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့လည်း နာမည်ပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ ယမင်းသူဇာ ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားမှာ ..."

အဲဒါတွေတော့ သူနားမလည်ပါဘူး၊ နားမလည်တဲ့ အတွက်လည်း ပြန်လည်ချေပစရာ စကားမရှိခဲ့ဘူး။

"နောက်ဆုံးညဆိုပေမဲ့ ယမင်းသူဇာလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ အလောတကြီးတော့

မပြန်ဖြစ်ကြဘူးမလား"

"ဟူး ... "

ဇာတ်ဆရာက သက်ပြင်းချတယ်။

"မရဘူး သူဌေးလေး၊ နေ့လယ်ကပဲ နေပြည်တော်က စာပါးလာတယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြန်ရမှာ "

"ဟင်"

"အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရယ် ယမင်းသူဇာရယ် ...သူဝေယျာဝစ္စအတွက် ကလေးတစ်ယောက်ရယ်ပေါ့၊ ကျန်တဲ့ သူတွေကတော့ သိမ်းဆည်းပြီး ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်ကြမှာ "

"ချက်ချင်းကြီးပါလား အရေးကြီးလို့ လား၊ မနေ့က ယမင်းသူဇာ ပြောတာတော့ နောက်ပွဲလည်း မရှိဘူးဆို"

"ပွဲကဖို့ မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးလေးရယ်တခြားကိစ္စတစ်ခုပါ ...။

နေပြည်တော်ဘက် မဟုတ်ဘူး ဇေယျာဒီပတိုင်းအထိ သွားရမှာ ၊ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး ...ငါးရက်တစ်ပတ်ပေါ့ "

ယမင်းသူဇာအစား ရင်မောမိတော့တယ်၊ နေမကောင်းလျက်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုများ ခရီးထွက်မှာ ပါလိမ့်။

"တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း ကျုပ်တို့ မှာ ငြင်းလို့ မသင့်တဲ့ ကိစ္စမတွေ့ ရှိတယ် သူဌေးလေးရဲ့ ၊ လောကဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ"

""

"စိတ်ချပါ သူဌေးလေး၊ ယမင်းသူဇာဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ သမီးရင်းလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ၊ ဟိုး အရင်ကတည်းက

အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေပဲကို ပံ့ပိုးပေးခဲ့တာပါ။
နေပြည်တော်ရောက်ရင်လည်း ဆရာကောင်း သမားကောင်းနဲ့ ပြမှာ ပါ။
အခုပွဲကလည်း ဘယ်လိုမှ ကို ဖျက်လို့ မဖြစ်လို့ ပါ။ နောက်ပြီး
မင်းသူဇာအကြောင်း သူဌေးလေး မသိသေးလို့ ပါ။ ကျုပ်က
နားခိုင်းရင်အောင် နားမယ့်မိန်းမသားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်ကို
ကပြဖျော်ဖြေနေရရင်ကို ကျန်တာတွေအကုန်မေ့ပြီး အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေတဲ့ မိန်းမစားမျိုးလေ"

ဒါကိုတော့ ယုံပါတယ်။ ကျေနပ်လို့ လည်း တစ်ဘဝလုံး
ပေးထားတာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ပါလာသမျှ အသပြာအားလုံးကို
ဇာတ်ဆရာလက် ထည့်ပေးဖြစ်တယ်။

"ယမင်းသူဇာရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် မေတ္တာလက်ဆောင်လို့ ပဲ
သဘောထားပေးပါဗျာ"

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မနေ့ကလို ဇာတ်ဆရာမျက်နှာ
အရောင်တောက်မသွားဘူး။ အားတုံ့အားနာဟန်တွေတောင်
ထူးထူးခြားခြား ပေါ်သွားသေးတယ်။

"ကျေးဇူးပါပဲ သူဌေးလေးရယ်။ သူဌေးလေးတို့ မြို့ လာကရတာ
ကျုပ်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့ဖြင့် နတ်ပြည်ရောက်ရသလိုပါပဲဗျာ။ အားပေးတဲ့
ပရိသတ်ကလည်း များ ၊ သူဌေးလေးတို့လို
မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေလည်း တွေ့ရနဲ့ ကျုပ်တို့
ပြန်တယ်ဆိုပေမဲ့လည်း နေပြည်တော် ရောက်ရင် အချိန်မရွေး ကျုပ်တို့
ဇာတ်အဖွဲ့ဆီ ဝင်ပါထွက်ပါ။ သူဌေးလေးတို့ ကို ကျုပ်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး
အမြဲအမှတ်ရနေမှာ ပါ"

လိုက်ကာလေးကိုလုပ်လို့ ယမင်းရုပ်လေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်

ကြည့်မိတယ်။

"အင်းခွဲရတော့မယ်ကွယ်"

ဇာတ်စင်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရပ်ရင်း စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့
စောင့်မျှော်နေမိပါတယ်။ သန်းခေါင်ချိန် နီးပါးမှ ခုနစ်ထွေကကြိုးတွေနဲ့
တစ်ကွင်းလုံး သည်းသည်းလှုပ်စောင့်မျှော်နေတဲ့ မင်းသမီးလေး
စင်ပေါ်တက်လာတယ်။

နေမကောင်း ဖြစ်ထားသော်လည်း ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ၊ လက်
အားကုန်သုံးလို့ အကောင်းဆုံး တင်ဆက်ပေးသွားခဲ့တယ်။
လေးစားပါတယ်ကွယ်။

သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်လည်း ဆိုသွားရဲ့ ...။

"ခွဲရတော့မယ် ...ချစ်ရသူရယ်တဲ့ "

အံ့မှို င်းတဲ့ မနက်ခင်းတော်တော်များများကို သူကြံဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မနက်လောက် ဘယ်အရာမှ လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ မိုးစင်စင်လင်းသွားပြီးသည့်တိုင် မြူတွေဆိုင်းနေဆဲမို့ မြင်ကွင်းက မှောင်ရီဝိုးတဝါး ဆန်လွန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ အထင် မိုးတိမ်အချို့တောင် တက်ဖွင့်ဖို့ ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်နေသလားပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီအတော်များများကတော့ ဤအရပ် ဤနေရာဟာ အလွန်တရာမှ သိုက်မြိုက်စည်ကားခဲ့တဲ့ ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုပါ။ ယခုတော့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများ စွာရဲ့ ကြားမှာ မသိနိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်တွေနဲ့ အကျည်းတန်ကာ နေပါတယ်။

ပရိသတ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ပွဲလမ်းသဘင် ဖြစ်ခဲ့သလို ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားသူတွေလည်း အခြေလှခဲ့ကြပါတယ်။ ဇာတ်စကားနဲ့ ဆိုရရင် အောင်ဖျာလိပ်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ သို့သော်လည်းအောင်ဖြာမလိပ်နိုင်သူ လူတစ်ဦးတော့ ပွဲခင်းအလယ်မှာ ထီးထီးကြီး ရှိနေပါတယ်။

သူပေါ့

ဇာတ်သမကို ရူးရူးမူးမူး ချစ်မိသွားတဲ့ ခုနစ်ထွေ ငမိုက်သားတစ်ယောက်ပေါ့ ...။

ဇာတ်ပွဲသိမ်းပေမဲ့သူ အိမ်မပြန်ဖြစ်သေးဘူး။ ယမင်းသူဇာလို့ ရေးထိုးထားတဲ့ ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာ ပန်းချီကားကြီးကို အကြောင်းမဲ့ ငေးနေမိတယ်။ ခုချိန်ဆို တစ်ညလုံး ကပြဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့တဲ့ သဘင်အနုပညာသည် များ အိပ်စက် အနားယူနေကြလောက်ပြီ ထင်ရဲ့ ...၊ တချို့လည်း ယခုမှ အိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ယမင်းရုပ်လေးရော ...

အိပ်စက်နေမှာ လား (သို့) အိပ်မရအောင် နေမကောင်းဖြစ်နေမှာ လား၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဇာတ်ရုံနောက်ထိဝင်ပြီး ယမင်းသူဇာကို သွားကြည့်ပေးချင်တာပါ။ ဂရုစိုက်သူ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမဲ့သူ စိတ်သိပ်မချချင်ဘူးလေ။

မြောက်လေအေးအေးက နာသီးဖျားကိုလာရိုက်တယ်၊ မုတ်သုံဆန်တဲ့ လေအေးအေးကို ရှူရှိုက်ရသော်လည်း သူ့ ရင်ကို အေးမလာစေပါဘူး။

တကယ်တော့ သူ့ဆံပင်၊ မျက်နှာနဲ့ အဝတ်အစားတို့ မှာ ရာသီဥတုရဲ့ လွန်လွန်ကဲကဲ ချယ်လှယ်မှုကြောင့် အေးစက်နေပါပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နံ့ကြည့်ပြီးဘာကြောင့်ရယ်မသိ ပြုံးမိသွားပါတယ်။

"အဟင်း"

နံ ဘေး နား မှာ သူလိုကိုယ်လို ရပ်ကြည့်နေသူတွေ မရှိတဲ့ အတွက်လည်း ကျေနပ်မိတယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး စောဖြူတောင် ရှိမနေပါဘူး၊ ဒါဟာအချစ်ဆိုတဲ့ အလံတော်တစ်ခုအောက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ မားမားမတ်မတ်ရှိနေကြောင်း ဘယ်သူတွေ သိသိ မသိသိ ကိုယ်တိုင်သာသိတဲ့ သက်သေတွေပါပဲ။

"ချလွင် ...ချလွင်ချလွင် ..."

ခြုံသံလေးနဲ့ အတူ မြင်းခွာသံအချို့လိုလိုကို နောက်ဖက်ဆီက ကြားလိုက်ရတယ်၊ လှည့်ကြည့်မိတော့ မြူငွေတွေ သိုင်းနေတာကလွဲလို့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ အသံက တဖြည်းဖြည်း ရပ်လုံးပေါ်သထက် ပေါ်လာပါတယ်၊ အတော်ကြီးကြာမှ အဖြူရောင် အုံ့မှို င်းမှို င်း

မြူကန့်လန့်ကာကြားကနေ တစ်ကောင်ဆွဲ မြင်းလှည်းလေးတစ်စီး ထွက်ပေါ်လာတယ်။

သပ်ရပ်သော အပြင်အဆင်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတဲ့ မြင်းလှည်းလေးပါ။ မြင်းလှည်းမောင်းသူက မျက်နှာသာဖော်ပြီး စောင့်ကြီးတစ်ထည်ကို တစ်ကိုယ်လုံးလုံအောင် ခြုံထားတယ်။

မြင်းလှည်းလေးက သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားလေရဲ့ ၊ မြင်းကိုဇက်သတ်လို့ လှည်းနံတိုင်မှာ ကြိုးချည်ပြီး လှည်းဆရာ ခုန်ဆင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ရပ်နေတဲ့ သူကို နားမလည်နိုင်သလို ယောင်အကြည့်ရင်း ပွဲခင်းထဲကို သုတ်သုတ်ဝင်သွားလေရဲ့ ၊ မကြာပါဘူး ... ဝင်သွားတုန်းကအတိုင်းပဲ သုတ်သုတ်ပြန်ထွက်လာတယ်။

ပြီးတော့ လှည်းကိုလာရာ လမ်းဘက်ပြန်လှည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို အသင့်စောင့်မျှော်နေတယ် ထင်ရတယ်။ ထင်ထားသလို မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေတဲ့ ကြားက သူ့ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပါဘူး၊ ယမင်းသူဇာဆိုတဲ့ ကြော်ငြာပန်းချီကားကြီးအောက်က ဖြတ်ပြီး လူသုံးဦး ထွက်လာနေပြီလေ။

လွယ်အိတ်ကို တစောင်းလွယ်လို့ ခေါင်းပေါင်းစကို ကျစ်ကျစ်ချည်ထားတဲ့ ဇာတ်ဆရာ၊ ပြီးတော့ ချည်ပဝါ မှို င်းမှ ဝိုင်းလေးတစ်ထည်ကို ကိုယ်မှာ ပတ်ရင်း လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ သူရဲ့ ယမင်းရုပ်လေး၊ သူတို့ နှစ်ဦး နောက်မှာ မှ ထန်းခေါက်ဖာပိုက်ထားတဲ့ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်

သူ့ကိုတွေ့တော့ ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လာသူ ဇာတ်ဆရာ အံ့သြသွားတယ်။

"ဟာ ...သူဌေးလေး"

သူ့ မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ ရပ်ပဲနေရမလိုလို
ပြေးပဲနှုတ်ဆက်ရမလိုလို ...

"ဒီအချိန်ကြီးမှာ"

ဇာတ်ဆရာစကားလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်သွားတယ်၊
မလိမ်ချင်ပဲနဲ့ လည်း လိမ်လိုက်ရရဲ့ ...

"အိပ်မပျော်တာနဲ့ ဒီဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့တာ"

"ဟာ ...ဒါဆို အတော်ပဲသူဌေးလေးရေ၊ ကျုပ်တို့ လည်း အခုပဲ
နေပြည်တော် ပြန်ကြမှာ ၊ ဟိုက အခေါ်လွှတ်နေပြီလေ"

ရ င် မှာ ဟာဆင်းသွားရတယ်၊ ဇာတ်ဆရာက ရှေ့တိုး လာပြီး
ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

"နေပြည်တော်ရောက်တာနဲ့ ဝင်သာလာခဲ့နော် သူဌေးလေး၊
သဘောကောင်းလွန်းတဲ့ သူဌေးလေးတို့ ကို ကျုပ်တို့ လည်း လွမ်းနေမှာ
ပါ ဗျာ"

ဇာတ်ဆရာကို အလိုက်သင့် ပြန်လည်ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ဖြစ်တယ်၊
ယမင်းသူဇာဆီ အကြည့်ရောက်မိတော့ သူ့ကို တွေတွေလေး
ငေးကြည့်နေလေရဲ့ ။

သူ့ မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိခဲ့ပြန်ဘူး၊ ဆို့နှင့်လွန်းလို့
နှုတ်ခမ်းသာ ကိုက်ထားမိတယ်၊ တင်းစေ့ထားတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုရော
သူမရုပ်ပုံ ပန်းချီကားအောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ သူ့ကိုရော နားမလည်သလို
(သို့)တစ်စုံတစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မိသွားသလို မျက်ဝန်းဝေဝေတွေနဲ့
ယမင်းသူဇာကိုယ်တိုင်လည်း မတ်တတ်ရပ်နေမိတယ်။

ဇာတ်ဆရာက တစ်ခွန်းဆိုလာတယ်

"အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်၊ သူဌေးလေးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံရတာ ကံထူးတယ်၊ ငါတို့ လှည်းပေါ်က စောင့်နေမယ် ယမင်းသူဇာ သူဌေးလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး"

ဇာတ်ဆရာနဲ့ အတူ ထန်းခေါက်ဖာပိုက်ထားတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး သူ့ကို ဖြတ်ကျော်ကာသွားတယ် ...၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာမှာပဲ အချိန်တွေကို ရပ်ထားလိုက်ချင်တယ်ကွယ်။ တကယ်ပါ။

"ပွဲပြီးကတည်းက ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေတာမလား"

ယမင်းရပ်လေးက သူ့ပုံစံကို တွေ့တွေ့လေးကြည့်ရင်း ဆိုလာတယ်၊ သူ မငြင်းဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

"ဒီလောက် မြူခိုးတွေထဲ အိမ်မပြန်ပဲ ဘာလို့ များ ရပ်နေရတာလဲ ရှင်ရယ်"

ရှင်ရယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မသက်သာဖွယ် အပြောလေးကြောင့် သူ ပြုံးမိသွားတယ်။

"အိမ်လည်း မပြန်ချင်သေးလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ဒီနေရာလေးမှာ လည်း ဆက်နေချင်သေးလို့ "

သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"မနေ့ည ပွဲမစခင် ကျွန်တော် ရောက်လာသေးတယ်"

"ဆရာပြောပါတယ်"

"ခုရော သက်သာရဲ့ လား၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"သူဇာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အရမ်းပင်ပန်းသွားရင် အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ နားလိုက်ရင် သက်သာသွားရော၊ မနေ့က သူလာသွားတဲ့ အချိန် သူဇာ နားနေတာလေ၊ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်လည်း အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ညက သူဇာထွက်ကနိုင်တာ၊ ခုတော့ သက်သာနေပါပြီ"

"ဒါပေမဲ့ မပေါ့ပါနဲ့ ဦးနော်၊ အိမ်ရောက်ရင်လည်း ဆေးဆရာနဲ့ ဆက်ပြပါ၊ နောက်ပြီး..."

ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရသေးတယ်၊ ယမင်းရုပ်လေးရဲ့ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်ပြီးတော့မှ

"သိပ်လည်း အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ လား"

ယမင်းရုပ်လေး တိုးရှရှ ရယ်လေရဲ့ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ရယ်သံတွေမှာ အသက်မပါပါဘူး။

"ကျွန်မတို့ ဘဝက ရှင်တို့လို မဟုတ်ဘူး သူဌေးလေးရဲ့ ၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပင်ပန်းလို့ ဘယ်လောက်ပဲ နားချင်နားချင် ကံကြမ္မာက နားခွင့်ပေးမလာဘူး၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်မိတယ်၊ ဘုရားရှေ့ ရောက်တိုင်းလည်း ဆုတောင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ပင်ပန်းလာတာနဲ့ နားခွင့်ရသောဘဝ ရရပါလို၏ လို့ "

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဉာဏ်နည်းလေတော့ ယမင်းရုပ်ကလေးရဲ့ ပြောစကားကို အပြည့်အဝ နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူမကတော့ သူမရဲ့

ပင်ကိုဟန်လေးအတိုင်း တွေတွေလေး ကြည့်လာပြန်တယ်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ ဒီမြို့လေးမှာ
ကပြဖျော်ဖြေခွင့်ရခဲ့တာကိုတော့ တကယ်ပဲ ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်၊
အဆောလတ် မြို့သူမြို့သားတွေကိုလည်း ချစ်တယ်၊
ရောက်နေစဉ်အတွင်း ကြည့်ရှုစောင့်မပေးခဲ့တဲ့ သူဌေးလေးကိုလည်း
တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်"

"မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က အိမ်ရှင်ပဲ ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာ ပေါ့။

တကယ်က

စ ကား မှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်သွားပြန်တယ်၊
သူ့ဆီကဆက်ထွက်လာမယ့် စကားကို ယမင်းရပ်လေးမှာ ပြီး
ငုံ့လင့်နေပြန်တော့။

ခေါင်းကိုငုံ့ပြီးသာ နှုတ်ထွက်စကားကို တိုးတိုးဆိုမိတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ ကို ယမင်းသူဇာ မေ့သွားမှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်နေမိတာပါ"

ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သဲ့သဲ့လှုပ်ယမ်းလို့ ရယ်ပါတယ်။

"သူဌေးလေးက စီးပွားရေးအပြင် ကဗျာတွေ စာတွေလည်း
ရေးတယ်ထင်တယ်နော်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အတွေးတွေက အရမ်းကဗျာဆန်နေလို့ "

ရင်ဘတ်ရဲ့ အတွင်းတစ်နေရာမှာ မဆိုသလောက်လေး
အောင့်သွားမိရဲ့ ...၊ စိတ်ထဲကလည်း မချီတင်ကဲ ဆိုမိသွားတယ် ...။

ကဗျာဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်

လူသားဆန်တာပါ။

လူသားဆန်တာမှ အချစ်ကို

အချစ်လို့ ရှိုင်းရှိုင်းနက်နက် ခံစားတတ်တဲ့

ရှေးခေတ်လူသားဆန်တာပါ။

အေးလေ

ငါလိုလူမျိုးကလည်း

တစ်ခေတ်တစ်ယောက်တောင် မပေါ်တတ်လေတော့

ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မဆိုချင်တော့ပါဘူး။

"စိတ်ချပါ။ သူဌေးလေးကိုရော ...ဟောဒီ အဆောလတ်
တစ်မြို့လုံးကိုရော သူဇာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး"

ယုံယုံရဲရဲ ယုံမိပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းမိပါတယ်။ ခွဲရတော့မယ့်
အရေးကြောင့် စိတ်အစဉ်မှာ တနင့်နင့် စို့တက်လာလို့ လည်း
နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မဆိုမိတော့ဘူး။

"ချလွင် ...ချလွင်"

လည်ဆံမွေးပဲ ခါလိုက်တာလား ... လည်ဆံမွေး မခါခါအောင်ပဲ
မြင်းကို တမင် လုပ်လိုက်တာလား မသိပါဘူး၊ သူတို့ ရဲ့ ကျောဘက်

မ လှ မ်း မ က မ်း မှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ မြင်းလှည်းလေးဆီက
အသံထွက်လာတယ်။

ယမင်းရုပ်လေးက ခေါင်းလေးငဲ့ကာ လှည့်ကြည့်ရင်း

"အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်၊ ဒီမြို့လေးမှာ
သူ့ဇာဆက်နေချင်ပါသေးတယ်။ နေပြည်တော်ကို မပြန်ချင်ဘူး၊
နောက်ပြီး ဇေယျာဒီပတိုင်းကိုလည်း သူ့ဇာမသွားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း
လေ သူ့ဇာမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်မှ မရှိတာ၊ သူ့ဇာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်နော်"

"သူ့ဇာ"

သူ့နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားတယ်။
အံ့ကိုကြိတ်ရင်း တံတွေးကိုသာ မျိုချမိတယ်။ သူ တစ်ခုခုကို
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားတွေက
မချင့်မရဲစိတ်တွေနဲ့ ရင်ဝမှာ စို့ နေတယ်။

ယမင်းရုပ်လေးက သူ့နှုတ်မှ ထွက်ကျလာမယ့် စကားနဲ့ အတူ
....သူ့မျက်လုံးကို စူးစိုက်စွာ စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့

"သူဌေးလေးကို သူ့ဇာ တစ်ခုခု နားလည်လိုက်သလိုပဲ"

ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်တစ်နေရာက ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်တယ်။
နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ရင်း ဦးခေါင်းက အလိုလိုငုံ့သွားမိတယ်။

ယမင်းရုပ်လေးက သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းလေးပိုက်ကာ
သူ့ကိုကြည့်ရင်း.....

"သူ့ဇာလေ ...ငယ်ငယ်က ပန်းလေးတွေပွင့်လာတာမြင်ရင်
သိပ်ပျော်တာ၊ ပန်းပွင့်လေးတွေ ကိုလည်း သိပ်ချစ်တာ၊ ချစ်လွန်းလို့
ပန်းပွင့်လေးတွေ ကိုယ်နဲ့ အမြဲရှိနေအောင် သိမ်းဆည်းဖို့

ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ပန်းလေးတွေကိုချိုးတယ် ...ပြီးရင်
ယွန်းသေတ္တာလေးထဲထည့်ပြီး သိမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက်လေး
နည်းနည်းကြာလို့ ယွန်းသေတ္တာအဖုံးလေးကို ဖွင့်ကြည့်တဲ့ အခါ
ပန်းပွင့်လေးတွေက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ တချို့လည်း
ညှိုးရော်သွားတယ်တချို့က ပွင့်ဖက်ကလေးတွေ ကြွေကျကုန်တယ်။
ငါချစ်သလို သူတို့ ငါ့ကိုမချစ်ဘူးဆိုပြီး သူ့မှာ ငယ်ငယ်က
ဝမ်းနည်းလိုက်ရတာလေ။ တကယ်တော့ သူဌေးလေးရယ် ပန်းဆိုတဲ့
အရာက အပင်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်ဟာ အလှဆုံးပဲ။ သူ့မှာ
ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ကိုယ်ပိုင်ရှင်သန်ခွင့်နဲ့ ကိုယ်တိုင်ဖူးပွင့်ခွင့်
ရှိတယ်လေ"

နန်းနွယ် တိတ်ဆိတ်စွာ ယမင်းရုပ်လေး ပြောစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
ဖော်နေမိတယ်။

"မညာတမ်းဆိုရရင် သူ့ဇာတာ ပန်းကောင်းတစ်ပွင့် မဟုတ်ပါဘူး။
သူဌေးလေးကသာ အပင်ပေါ်မှာ သူ့အတိုင်း တင့်တယ်နေတဲ့
ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ သူ့ဇာကြောင့် သူဌေးလေးရဲ့ ပွင့်ဖတ်တွေ
ကြွေကျသွားမှာ စိုးတယ်"

ပြောပြီးပြီးချင်းပဲ လှည့်ထွက်ကာသွားတယ်။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊

စို့နင့်နေလျက်မှ ပဲ သင်ကြားပေးသူကို ရိုင်းပြလိုက်သော
တပည့်တစ်ယောက်လို သူဆိုမိသေးတယ်။

"သူ့ဇာဆီ ကျွန်တော်လာလည်မယ်နော်"

ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားရဲ့ ...၊ ကျောပေးလျက်မှ ပဲ တစ်ခွန်းဆိုတယ်။

"သူ့ဇာကတော့ မလာစေချင်ဘူး"
